

ad
ál

XIX. ÉVFOLYAM, 4. SZ.

ÁRA 28 FILL.

1937. NOVEMBER 1.

MAGYAR CSERKESZ

Boz
193

ezt gyűjtsd!

okt. 31.
takarékosági nap

A
MAGYAR *cserkész*
MAGYAR *xenét hallgat és*
STERNBERG *hangsxeren játszik!*
MAGYAR *cég!*

Ezért trombitát, száj- és húzóharmonikát, mandolint, hegedűt, tárogatót, gramofont, rádiót, zongorát és az összes hangszereket fél évszázad óta a legmegbízhatóbb hangszerüzletben, a

Sternberg

kir. udvari hangszergyárban szerzi be

BUDAPEST, VII, RÁKÓCZI ÚT 60

„F” cserkészkürt P 16.—
 „A” jelzőkürt. . . . P 15.—

ENRILO-NAK

a kitünő szomszédnak, egyetlen kulacsból sem szabad hiányoznia.

Jól cukrozva üdítő és egészséges ital, mely különösen hosszabb túráknál nagy ellenállóképességet kölcsönöz.

Kizárólagosan honi nyersanyagokból gyártja a

FRANCK HENRIK FIAI RT.

nagykanizsai és Losoncszentjánosi hazai gyárában

MAGYAR CSERKÉSZ

XIX. ÉVFOLYAM, 4. SZÁM
ELŐFIZETÉSI DIJ: EGÉSZ ÉVRE 2.80 P
EGYES SZÁM ÁRA 28 FILLÉR

SZERKESZTI:
DR. SZTRILICH PÁL

1937. NOVEMBER 1
MEGJELENIK A HÓ 1-ÉN ÉS 15-ÉN
CSÉKSZÁMLA: 31.428

A HALOTTAK TANITÁSA

A világháborúban ellenséges járőr üldözött egy vitéz magyar katonát. Reménytelen helyzetben egy temetőbe menekült. Itt a sírhantok elrejtették üldözői elől.

„Megmentettek a halottak” — mondta aztán bajtársainak. „Csend, nyugalom volt ott. Olyan jó volt megpihenni.”

Régen volt a világháború. Az élet zajától fáradtan botorkáltam az utcákon, keresve valami csendes pihenőhelyet. A temető közelében eszembe jutott a sírok közé menekült katona, aki a halottak között meglelte újra az elveszített hitt életet. Én is a sírok közé indultam és ott lépegetve körülvettem a béke és nyugalom.

Egyenlő sírok szárai álltak még itt is katonás rendben. A világháború hősi halottai nyugosznak bennük, mosolygó szemű sudár ifjú férfiak és erős, meglelt családapák. Magam előtt láttam az ágyútűzet, a gyilkos puskaharcot, a mozgó sziklákat, megrendülő földet, haláluk iszonyú hátterét. De ők itt a sírok nyugalomból mintha már nem erről beszélnének: — Ne hidd testvér, a halál nem a legnagyobb rossz! A halál az örök élet kapuja csupán. Mi meghaltunk, hogy ti tovább élhessetek, hogy éljen a haza. Jobb volt így átlépni, másokért feláldozva, a nagy kapun. Mi megkapjuk azért jutalmunkat. Tovább mentem. Az örök élet országa felé más útjelek is mutattak. Időrágta, omladozó sírkövet találtam, éppen csak állt még a helyén, mintha engem várna, hogy aztán leomoljon. 1848. Szabadság! Ennyit tudtam csak leolvasni róla.

Az égre néztem s úgy láttam, mintha tömött sorokban mindig feljebb mennének az elesett hősök, a húsz év előtt meghaltak, a nyolcvan-kilencven év előtt meghaltak, a századok előtt meghaltak; — s mintha mindig jobban sugároznának, mint a csillagok!

Egy visszanézett rám közülük, a nagy költő, akit csak egy gondolat bántott, ágyban, lassú hervadásban halni meg!

— Ha eljön az idő, ne sajnáld újra felkínálni az életedet! Látod, mi is meghaltunk és csak azóta élünk igazán.

Ha mi nem estünk volna el tiéretetek, a ti jobb életeitekért, a ti szabadságotokért, a ti magyar és keresztény voltokért; ha közülünk egy Hunyadi nem tartja fel az ozmán veszedelmet, hogy aztán a harctéren szerzett betegségben áldozza ezért életét fel; ha Szondy, Zrinyi és annyi ezer törökverő hős nem vérzik el; ha egy Rákóczi nem áldoz fel mindent, hogy aztán keserves, szegény száműzetésben haljon hősi halált; ha a szabadságharcban nem dobjuk oda lángoló lelkességgel magunkat; ha a világháborúban nem védjük négy véres esztendőn át benneteket a jövőt; — talán ti meg se születettetek volna. Benneteket élünk tovább, nemcsak mint halványuló emlék, hanem mint folyton ösztönző példa, akik hozzánk jöttök erősebb, keményebb, önfeláldozóbb férfiasságot tanulni, mint amire az egyszerű hétköznapi élet készítené benneteket. Mintha így zengene Petőfi hangja onnan az égről fülemben.

— Nagyon jó az élet — mondják köröskörül mind a többi sírok is. — De nem a legnagyobb. Nagyobb dolog odaadni másokért. A lélek szabadul föl a test nehézkes bilincsei alól a hősi életben, a hősi halálban. A tudományért magát áldozó orvos, a gyermekéért meghalt édesanya, a nehéz gondban küzdő, megrövidült életű munkás édesapa, az embertársáért meghalt tűzoltó, rendőr, mozdonyvezető, a sok ismert és a sok névtelen hős sírja mind ezt hirdeti.

Az áldozatos, a hősi élet egyedül az az élet, aminek értelme, célja van. Csak így érdemes élni!

— Szeresd a sírokat és jöjj ki hozzánk máskor is, nem feledést, nyugalmat, hanem a hősi élet példadadását megtalálni! — intett még messziről is felém a temető fala.

Vitéz Faragó Ede

Halottak ünnepén

E napon a temetőben
Virágerdő támad,
Leng, lobog a kicsi lángja
Ezernyi gyertyának.
És a fájó emlékezés
Könnyei peregnék:
Mindmegannyi gyöngyszeme az
Igaz szeretetnek.

Ó, nincs élő egy sem köztünk,
Ki seb nélkül volna,
Kinek itt a temetőben
Ne lakozna holtja,
Kinek atyja, jóbarátja
Vagy tán egyik őse
Szívét, lelkét egy-egy sírhoz
Bánattal ne kösse!

Járjunk néma áhítattal
A holtak honában
S emlékezzünk róluk meg egy
Csöndes imádságban.
Ki amiként megbecsüli
A síri világot,
Akként nyer majd holta után
Mástól imádságot.

Kovács Ferenc

Beszélgetés az Őrsi-satokban

Bandi: Csukd le már azt az utálatos rádiót! Ne nyagtasd!

Karcsi: Több tiszteletet kérek az őrsi rádiókészülék számára! Két hónapig dolgoztunk rajta, hát most ne szidjuk.

Bandi: Hogyne szidnám, mikor mást sem tud, mint a szép ősz végét jelentgetni. „Növekvő felhőzet, az ország egész területén csapadék.” Süssék meg!

Ferkó: Hát mit mondjon, szegény, mikor igazán a szobába lógnak be a sűrű felhők. Sőt, már esik is. Nézzétek.

Lackó: Á-á-á-áááhh! November az a hónap, amelyet az ember a szó legigazibb értelmében végigásít. Elsején ástásra nyitom a számat és harmincadikán is csak nagy erőfeszítéssel tudom becsukni. Á-á-á-ááááhhhh!

Józi bá: Ne légy unalmas, Lackó. A november tele van poézissal, csak szemetek legyen a meglátására. Milyen szép a késő őszi idő hangulata!

Bandi: Ó, igen, ismerjük. Rozsdás színek az erdőben, zörgő avar, elmúlás, ólmos eső és barátságos fény a meleg szobában...

Bunci: „Új mellém a kandalóhoz, fel van szítva melege...”

Bikfic (gyorsan): Szaharai sivatagban bandukol egy agg teve...

Sanyi: Bikfic! Szörnyűség! Így csúffá tenni a szép Kisfaludy-verset! Barbár versromboló!

Bikfic: Miért? Kisfaludy korában is megvolt a Szahara és akkor is bandukoltak benne tevék és ha megöregedtek, hát akkor agg teve lett belőlük. Nem? Ez természetrajz, barátom és abból nekem majdnem egyesem volt.

Józi bá: Kisfaludy a magyar költészet egyik óriása, Bikfic. Nem illik így eltorzítani azt, ami kincse egy nemzetnek.

Bikfic: Ünnepelesen bocsánatot kérek minden magyar költőtől. Sanyit kivéve. Mert őneki ugyan elfogadta egy pár verset az önképzőkör, de csokoládét ígért a bírálóknak és így kerülte el a megérdemelt letaglózást. Csak annyiban költő, hogy pénzt költött a csokoládéra.

Sanyi: Sötétlelkű rágalom.

Bikfic: Adj nekem is csokoládét, akkor visszavonom.

Lackó: Nézzétek, hogy esik! Finom permeteső, de milyen sűrű!

Józi bá: Ez az a tipikus őszi, csendes eső, amely otthon tartja az embert és egy szobába gyűjti össze az egész családot. Nekünk az őszi esték a legkedvesebb időszakaink. Ilyenkor mindenki otthon van, édesapám is haza hozza az aktáit a hivatalból és a nagy asztal mellé telepszik velük, édesanyám a nővéreimmel dolgozgat valami kézimunkán vagy javításon, az ősök az iskolai feladatukat körmölik, én pedig a könyvem fölé hajlok és készülök a kollokviumra. Az ablaktáblán suhog az eső, bent duruzsol a kályha és bár mindegyikünk mással van elfoglalva, mégis érzem, hogy ritkán vagyunk annyira közel egymáshoz, mint ilyenkor. Összeölel bennünket az ősz, a csend, a munka...

Bunci: Mi játszunk. Olyan stramm játékot játszunk!

Őcsi: Én félek az őszi estéktől. Nálunk hideg van, édesapám és a bátyáim átázva, dideregve jönnek meg a munkából és türelmetlenek és keserűek. Vagy átmenekülök a könyveimmel a szomszédba, Ferkóékhoz, vagy a konyhán bujok meg édesanyám mellett és ott próbálok tanulni. Az ősz a gazdagoknál kellemes lehet, de a szegény ember házában nagyon keserves.

Bunci: Szegény Őcsi!

Őcsi: Ó, azért nem cserélnék ám mással! Mert a novemberi esték igazabban az enyéme, mint akárki másé! Míg ti a meleg kályha mellett, lámpafénynél összebujtok és ha ki akarnátok is menni, anyukátok nem engedne, mert félne, hogy megfázik a kisfiú, addig én ilyenkor, amint a leckémmel készen vagyok, nyakamba kanyarítom a cserkészgalléromat, fejemre csapom a kalapot és ki megyek az utcára. Ez olyan világ, amelyet ti nem ismertek. Őszi este a város utcáin... Fények játszanak a járda és a kocsitűt vízén, az üzletek kirakatai ragyognak és olyanok, mint a meseképek. Az autók óvatosan gördülnek és én mindegyikről messziről megmondom, milyen márka. Az utcasarkon a gesztenyés néni üli a kis kályhájával, nagy ernyő alatt és olyan érdekes ott megállni és nézni az embereket...

Józi bá: És ilyenkor mennyi cserkészjótetre nyílik alkalom! Őcsi ezekre vadászik a sáros utcákon.

Őcsi: Józi bá!... Ne...

Józi bá: Nincs nap, hogy valami szegényen és elcsúsztan segítsen. Néha találkozunk...

Őcsi: Józi bá, kérlek, ne...

Józi bá: Néha találkozunk és olyankor ragyog az Őcsi szeme, amint valami öreg anyókat vezetget vagy a kosarát cipeli. Az őszi esték névtelen cserkészőseit csak a jó Isten látja és Ő sok nagy teljesítménynél többre értékeli, amit Őcsi meg a hideg szobából menekülő többi kis barátai tesznek...

Bikfic: Ezt nem is tudtam. Te, Őcsi, hiszen te...

Őcsi: Józi bá, én rögtön elmegyek. Kinek mi köze hozzá...

Józi bá: Jól van, Őcsi, ne haragudj. Csak tudod, nem árt, ha a cserkészfiúk megtanulnak a leeresztett ablakredőnyön át is látni néha. Mert a könyvekben mindig csak azt írják meg és a gyerekeknek csak azt mesélik, ami szép, és ami mindennapi. De a sáros, hideg utcán jöttetek után lopakodó jóságról nem beszélhet senki, mert az emberek feltűrt gallérral tovasietnek és legfeljebb rámorognak a cserkészfiúra, ha a lábuk alá keveredik. De jó azt tudnunk, hogy odakint hidegben, sárban is jár és segít a keresztény szeretet.

Bunci: Őcsi, gyűlés után gyere hozzánk.

Bikfic: És holnap mihozzánk.

Őcsi: Nem. Hagyjatok. Csak nem gondolod...

Bunci: Nem értem a számtant és anyukám mondta, hogy kérjem meg egyik cserkészpajtásomat, hogy jöjjön el és segítsen. Azt mondta, hogy ez is jótett, ha egy butus gyerekek segít a másik.

Bikfic: És én sem értem a természetrajzot. Sehogy sem tudom megtanulni. És nekem is kell egy segítő. Micsoda cserkész vagy te, ha nem akarsz segíteni?

Őcsi: De nem. Ti most csak sajnáltok. Pedig engem ne sajnáljon senki. Én...

Józi bá: Menj csak el hozzájuk, Őcsi. Igazán segíthetsz nekik a tanulásban. És nem szabad ráütni a kézre, amely szeretettel nyúl feléd. Hadd találkozzék az utcán járó jóság és a meleg szobában dolgozó jóság és legyen teljes az őszi esték körvonala.

Karcsi: Józi bá, sohasem éreztem annyira, mint most, hogy mennyire igaz, amit a cserkészinduló mond: „az Isten arca néz le ránk”.

Józi bá: De most aztán szedelődzködjünk és indulás haza, tanulni! A kabát gallérját jól felhajtsátok, nehogy meghűljön valamelyik.

MIT KAPSZ A MAGYAR CSERKÉSZTŐL ?

Évente több ezer képet, nagyszerű olvasnivalókat, izgalmas regényeket, útleírásokat, korszerű honvédelmi ismereteket, tudományos beszámolókat, állatvédelmet, kiscserkészeknek külön olvasnivalókat. Az idejében előfizetők megkapták az **EZERMESTER** könyvet.

Karácsonyra újabb meglepetést készítünk elő! **Előfizető már minden barátod!**

A kenti herceg,
a vízcserkészcsapatok parancsnoka

VI. György angol király,
a cserkészszövetség fővédnöke

A gloucesteri herceg,
a gloucesteri és norfolki cserkész-
kerület elnöke

KIRÁLYI CSERKÉSZEK

CSERKÉSZ- KIRÁLYOK

Mi, akik a lilimos jelvényt viseljük, tudjuk, hogy a cserkészet nagy olvasztó-kohó, ahol minden rendű és rangú ember összekerül testvéri közösségben és ha elgondolkodunk a dolgon, odalyukadunk, hogy talán még királyok is akadnak a cserkészek között. A „talánál” azonban rendszerint abbahagyjuk a töprengést. A koronás fők olyan magasan állanak a hétköznapi színvonal fölött, hogy személyükkel kapcsolatban az ember önkéntelenül nem is keresi a bizonyosságot... Talán!... Ebben a szóban benne van az „igen” s a „nem” és az elképzelés szempontjából néha megnyugtató, ha nem firtatjuk ki a rideg valót, mert hátha csalódás lesz a vége! Így történik a legtöbb esetben és bevallom, sokáig én is hasonlóképpen gondolkoztam, mígnem kezembe került valamelyik külföldi cserkészlap és megütötte a szememet egy cím:

„Egy király táborozni megy”

Az illusztrációul szolgáló fényképen két úszónadrágos cserkészpalánta húzott nagy nekifeszüléssel egy homokkal megpakott talicskát. Kettejük közül az egyik király volt, de hogy melyik, azt ránézéssel senki sem tudta volna megállapítani, mert mindkettejük arcán azonos öröm fénylett, a tábor öröme. A cikkből derült ki aztán, hogy a fejedelmi személy II. Péter jugoszláv király, aki a bledi tó mellett, cserkész táborban szokta eltölteni nyara nagy részét. Mert lelkes cserkész!

Most már nem hagyott nyugton a kérdés, hányan vannak hasonlók. Csofalkozni fogtok! Kitellenék belőlük vagy egy rajra való cserkész! Be is bizonyítom! Tán kezdjük Angliánál, a cserkészet őshazájánál...

„Egy cserkész király lett!” — írja az angol cserkészlap, a „The Scout”, midőn a welszi herceg, aki most Windsor hercege néven járja a világot, trónra lépett. És ez nemcsak olyan szólásmondás.

A windsori herceg,
aki mint VIII. Edward király a cserkészmozgalomnak volt védnöke és mint welszi herceg a welszi és indiai főcserkészi tisztséget töltötte be

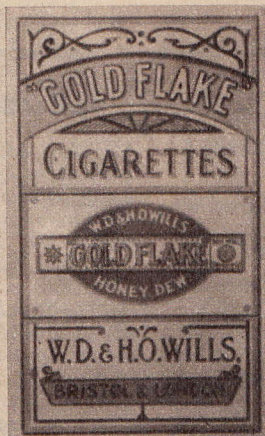
Trónörökös korában VIII. Edward a walesi cserkészek főcserkésze volt és mint ilyen, minden nagy cserkészmozduláson részt vett. Sátor alatt élt 1924-ben az angol birodalmi jamboreen és a birkenheadi világtáborozáson is. Önmagáért szerette a tábori életet és ha szabad ideje volt, sorra látogatta a skóciai táborokat, hogy a fiúk között néhány vidám órát tölthessen... Kanadai vadászkirándulásai pedig még igazabban adtak kifejezést cserkészi mivoltának. Főzött, mosogatott, maga verte fel a sátrát és éppen úgy cipelte a hátizsákot, mint késérei. Pedig királyfi volt!...

Utóda, VI. György, a volt yorki herceg semmiben sem marad mögötte. Yorki herceg korában a londoni és a yorkshirei cserkészkerület elnöke volt és ugyanúgy mint bátyja, táborról-táborra járt nyaranta és nem vetette meg a cserkészmulatságokat sem. Együtt játszott a fiúkkal és fényképezőgéppel sorra megörökítette a tábori jeleneteket.

A többi angol királyfi is mind cserkész. A gloucesteri herceg a norfolki és a gloucesteri cserkészkerület elnöke, a kenti herceg a vízcserkészek tb. vezető-tisztje, a connaughti herceg (az angol király sógora) pedig az angol cserkészszövetség elnöke. Egy családban ennyi cserkész! Bizony még nálunk sem igen akad párja!

Hollandiában a közelmúltban elhunyt Henrik herceg, Vilma királynő férje, szaporította a királyi cserkészek számát. Cserkészmivoltáról az alapítványok tucatjai tanuskodnak ékesszólóan, köztük a Magyar Cserkészszövetség „Prinz Hendrik” alapítványa.

A welszi herceg az angliai Jamboreen vitéz Temeszy Győző táborparancsnokkal. A kép érdekessége, hogy egy nagy angol cigarettagyár minden dobozához mellékelte a fenti képet

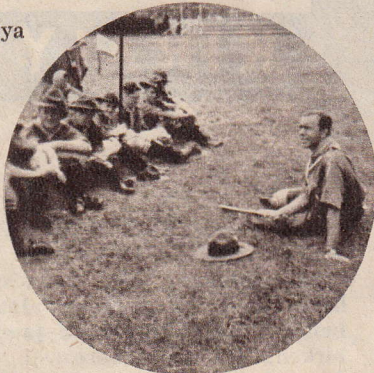

Farouk,
Egyiptom királya

Király... herceg... Hogy a sorrend megmaradjon, következzenek ismét egy király. XIII. Alfonz, Spanyolország volt uralkodója. Ő nemcsak elnöke, de patrónusa is volt a lilimos fiúknak. Valósággal szívében viselte a spanyol cserkészzet sorsát és önvallomása szerint azok voltak élete legkellemesebb órái, amelyeket cserkészruhában a cserkészek között töltött.

Gusztáv Adolf svéd herceg is ezt vallja alkalmasint, mert cserkészruhás nyurga alakja, mosolygós arca feltűnik minden nagy cserkészmozduláson. Aki csak egyszer is látta, amint érdeklődve bújik be egy sátorba, vagy éppen ebéd-kóstolón kapta, az meggyőződhetett arról, hogy nemcsak az egyenruhája cserkészi. Fel a kezét, ki találkozott vele?! Látom, sokan! Hollandia... és a hősi

Gusztáv Adolf
svéd cserkészek között

cserkészmultban Dánia... Helyben vagyunk! Dánia... a víg cserkészek hazája, ahol séta közben akár mindennap falálkozhat a királlyal és ha köszönsz neki, ismerősödként emeli meg a kalapját, itt ne lenne királyi cserkészt? Van bizony! Csak itt nem kerületi elnökök és főcserkészek sem, hanem... Egyikük tiszt valamelyik kopenhágai csapatban, a másik öregcserkészt, sőt rangnélküli is akad közöttük s ha majd megállja a próbát, idővel őrsvezető lesz belőle.

Szívmelegítő a cserkészzetnek ez a szeretete, úgy-e? Képzeljétek el, hogyan uralkodik egy ilyen királyi cserkészt, ha trónra kerül?...

Azaz, nem is kell a képzeletre bízni a dolgokat. Lenn Indo-Ázsiában terül el egy ország: Sziám. Nem mondunk sokat, ha azt állítjuk, hogy cserkészszállam Exkirálya, Prajadhipok tette azzá.

Ő volt időrendben az első, akit „cserkészkirály” névvel illettek. Amikor az angol cserkészzet elterjedt a távoli földrészekben is, Prajadhipok még gyermek volt és megkívánta a cserkészruhát úgy, amint más gyermek valami játék után áhitozik. És a cserkészruha cserkészté varázsolta! Annnyira elbűvölte a lilimot, hogy életformává tette Sziámban a cserkészzetet. Sziámban nem lehet állambívatatnok, aki nem cserkészt és hogy a cserkészeket jó vezetőkké neveljék, arról a tisztképző főiskolák gondoskodnak. A lovagok pedig, a Tigris-rend lovagjai — ennél a rendnél nagyobb kitüntetés Sziámban nincs! — nem másra esküsznek, mint a cserkésztörvényekre! És mindezt Prajadhipok tette, aki valóban cserkészt volt — elsősorban cserkészt — és király!

Hasonló vágású férfi került Farouk herceg személyében az egyiptomi trónra. Prajadhipokhoz hasonlóan kora ifjúsága óta cserkészt és minden remény megvan arra, hogy a királyi székekben is cserkészt marad.

Jelenleg eddig a kép! Ez a sor mutatja, milyen varázsos ereje van a lilimnak, hogy még olyanokat is megragad és nem ereszt el többé, akiknek vállát országok gondja nyomja. —szj—

II. Péter, Jugoszlávia királya (balról) a cserkésztáborban

Akarasz...? Akarj!

Kedves fiúk! „Leghatalmasabb az erős magában” — mondja a Tell Vilmos-ban Schiller.

Ki nem akar közületek erős, hatalmas lenni a legnemezebb értelemben? Jelentkezétek nálam s fog kapni egy igazolványt arról, hogy: nem való cserkésztnek.

Tanuljunk Carnegie Andrew acélkirálytól: „... minden siker titka az erős győzelmi akarásban rejlik. Minden kudarc és akadály az újbóli kezdésre és célra fog vezetni...” — Ez a világosfejű angolszász koponya biztos fogással tapintott rá a legalapvetőbb életelvre!... Hol kezdjük, kérdezhetné egy gyakorlati ember. — Kicsiben kezd, testvér, apró önlegyőzésekkel (de keserű szó ez, pedig aranybánya kapuja), jótettekkel, akaratérsítésekkel, a belső rossz hajlamok apró nyesegetésével. Régi nóta, de igaz!... Próbá-

láljátok ezt naponta úgy bevenni, mint az orvosságot, „naponta egy-két kávéskanállal” vagy „egy-két port”. De ne múljon el nap, hogy ezt elmulasztjuk. Kis idő múlva az állhatatosság biztos gyümölcsöt fog hozni: mindig könnyebb lesz az „apró dolgok művészete”, mely talán hősiesség dolgokra képes akaratot nevel!

Nem szabad összetévesztetni az akaratot a testi erővel, durvasággal. Sokszor ezek ellenkezőjét jelenti. Kimondott durvaságot pedig soha!... — Sokratest, a görög bölcsét megvizsgálta egyszer egy orvos és testi alkata szerint iszákos, kicsapongó, korlátolt típus. Barátai felháborodva akarták visszautasítani a „tapintatlan” véleményt. De a bölcs megszólalt: „Ha nem lenne akaratom, jellemem, igaza volna...”

Elérhetjük: Csak akarni kell, acélosan!!!

Dr. F. L.

FÉNYKÉPEZŐ CSERKÉSZEK!

A pécsi cserkészt-fényképkiállításra **NOVEMBER 5-IG** lehet beküldeni a fényképeket! A kiállítási feltételek előző számunkban megtalálhatók!

AZ ELRABOLT FIÚ

BY PERMISSION OF MR. LLOYD OSBOURNE

IRTA R. L. STEVENSON

FORDITOTTA VITÉZ TEMESY GYÓZÓ

[21]

— Tudod, az ott a Campbellek tanyája Mullnak azon a végén és ez nem kifogástalan társaság olyan embernek, mint én. Ha nem ez lett volna az eset, bizony ottmaradok és végignézem az ügyet, hogy legalább kezet adhassak annak a kis embernek. (Cifra dolog volt, hogy Alan annyit emlegette Riach úr természetét, pedig az igazat megvallva, egyik alig volt kisebb a másiknál.) — Így jobbnak láttam odébbállni — folytatta Alan — és ahol élő lélekkel találkoztam, kiképzőttem, hogy hajóroncs van a parton. Ha láttad volna, hogy megindultak! Rám se pillantottak, úgy lódultak neki a partnak! Mikor aztán odértek, mindenesetre megvolt az a gyönyörűségük, hogy pompás futótréninget vettek, ez is valami egy Campbell számára! Azt hiszem, istenfélet volt a törzs számára, hogy a hajó elmerült és nem roncsolódott össze. Ez neked is kellemetlen lett volna; mert ha egy fikarcnyi roncs vetődött volna partra, azok összeszaladozták volna az egész környéket és hamarosan rád találtak volna.

XIX. FEJEZET

A rettegés háza

Menetelés közben beköszöntött az éjszaka: délután fel-felszaladtak a felhők, de most összesűrűsödve gomolyogtak, úgyhogy az évszakhoz képest nagyon sötét volt. Rideg sziklás hegyoldalon mentünk. Alan biztonsággal igyekezett előre, de én nem tudtam megérteni, miből tud tájékozódni.

Végre féltizenegy körül tetőre értünk és világot láttunk magunk alatt. Ugy látszott, hogy egy ház ajtaját hagyták nyitva és azon süt ki a tűz fénye, meg gyertyafény; a ház és melléképületei körül öt-hat ember járt-kelt sietősen és mindegyik kezében égő fáklya volt.

— Ugy látszik, Jamesnek elment a jó dolga — morgott Alan. — Ha most mihelyettünk katonák jönnének, lenne itt tánc. Merem állítani azonban, hogy őrszemet állított az útra és jól tudja, hogy katona meg nem találja azt az utat, amelyen mi jöttünk.

Erre meghatározott módon hármat füttyentett. Fel-tűnt, hogy mikor az első hang hallatszott, az összes fáklyák megállottak, mintha gazdáik megijedtek volna; harmadikra aztán a sürgés-forgás újra megindult.

A kedélyeket így megnyugtatta, leereszkedtünk a parton és a kertajtónál (mert ez jómódú udvarháznak látszott) egy magas, kellemes, jó ötvenes férfi fogadott, aki gaelül kiáltozott Alannak.

— James Stewart — mondotta Alan, — arra kérlek, beszélj skótnul, mert velem van egy fiatalúr, aki semmit se tud a másik nyelven. Ime, itt van — fűzte hozzá, karját az enyémbé öltve, — síksági fiatal nemesember, a maga hazájában ő is a maga ura, de azt hiszem, jobbat tesz az egészségének, ha nevét nem erőltetjük.

James of the Glens egy pillanatra felém fordult és elég udvariasan üdvözölt; a következőben megint Alanra támadt.

— Ez szörnyű egy szerencsétlen eset volt — kiáltotta.

— Bajt hoz az egész tartományra — tördelte a kezét.

— Oda se neki! — mondta Alan. — Édeset, savanyút

egyformán kell fogadni. Colin Roy meghalt és ezért hálás lehetsz!

— Igen — mondotta James, — de hitemre azt kívánom, bár élne még! Könnyű belevágni és dicsekedni vele: de most itt a baj, Alan, kinek kell kikanalaznia az egészét? A szerencsétlenség éppen Appinban történt — erre gondolj, Alan; Appinnak kell megfizetnie érte; és nekem családom van.

— Én ezalatt körülnéztem, mit csinálnak a szolgálók. Néhányan létrán voltak és a háznak, meg a melléképületeknek zsuptetejében vájáltak; puskák, kardok és különféle fegyverek kerültek elő, mások ezeket vitték el; a dombaljáról felhangzó kapavágásokból következtetve elásták őket. Mindkét kezük tele volt munkával, de azért nem tartottak rendet az igyekezetükben; többen tülekedtek ugyanazért a puskáért és folyton egymásnak rohantak az égő fáklyákkal; James pedig Alannal való beszélgetése közben minden úntalan hátrafordult és parancsokat osztogatott, amelyeket szemmel láthatóan senki se értett meg. Az arcok a fáklyafénynél sietséget és rémületet mutattak; szó nem esett, futkosásukból mégis aggodalom és harag hangzott ki.

Most egy szolgálóleány jött ki a házból, karján csomaggal vagy batyúval; sokszor kellett később megmosolyognom, Alan ösztöne hogy felébredt a csomag pusztá látására.

— Mit visz az a lány? — kérdezte.

— Rendbehozzuk a házat Alan — mondta James ijedt és bizonyos mértékig kedveskedő hangján. — Azok most tűvé teszik Appint és nekünk mindennel rendbe kell jönnünk. A néhány puskánkat és kardunkat moha alá tesszük, amint látod; ez meg, úgy hiszem, éppen a te francia egyenruhád. Ezt is elássuk, úgy gondolom.

— Elásni az én francia ruhámat! — szörnyedt el Alan. — Azt már nem! Ezzel felkapta a batyút és berohant a pajtába, hogy átöltözzék, engem meg rokonára bízott.

James mingyárt bevezetett a konyhába és asztalhoz ültetett, mosolygott és eleinte igen szívélyesen beszélt. Hamarosan szomorúság töltötte el arcát; mógorván ült és körmét rágta; rólam csak időről-időre vett tudomást; akkor is egy-két szót vetett oda és kényszeredetten mosolygott, aztán megint visszasüppedt a maga révületébe. Felesége a tűz mellett ült és sírt, arcát kezébe temetve; legidősebb fia a padlón kuporodott és nagy rakás iratot vizsgált, időnkint egyet-egyet meggyújtva és könyörtelenül elégetve; a helyiségben egész ideje egy vörösarcú szolgáló-asszony tett-vett a vak ijedelem sietségével, futkosása közben nyöszörögve; minduntalan betolta képét valamelyik ember az udvar felől és rendelkezésért kiabált.

Végül James nem bírta tovább az ülést és engedelmet kért, hogy udvariatlanul eltávozik. „Egyáltalán nagyon keresves társaság vagyok ma, uram — mondotta, — de nem tudok másra gondolni, mint arra a rettenetes szerencsétlenségre és arra szenvedésre, amelyet ez teljesen ártatlan emberekre zudít.”

Perc mulva észrevette, hogy fia eléget egy olyan iratot, amelyet ő megóvándónak vélt; erre az izgalma úgy kitért, hogy kín volt nézni. Fiát felpofozta.

— Elment az eszed? — ordította. — Azt akarod, hogy apádat felakasszák? — és megfélemlítve jelenlétem-

ről, hosszú ideig szidta gaelül, a fiú pedig szótlánul állt; csak mikor az akasztást említette, takarta el az asszony kötényével a fejét és hangosan felzokogott.

Idegen számára, amilyen én itt voltam, nagyon siralmas dolog volt mindezt hallani és nézni. Boldog voltam, mikor Alan visszajött és megmutatta magát finom francia ruhájában, bár (kétségen kívül) azok most túlságosan le voltak sujtva és lényükből kiforgatva, semhogy érzékük lehetett volna finom ruhákhoz. Egy másik fiú jelent meg és magával vitt. Jó ruhát adott rám, aminek már oly híjával voltam, meg egy pár szarvasbőr hegyi cipőt; ez eleinte fura volt, de kevés használat után könnyű viseletnek bizonyult.

Mire visszajöttem, úgylátszik Alan elmondta történetét; tudták, hogy nekem vele menekülnöm kell és mindnyájan buzgólkodtak felszerelésünkön. Adtak kardot, pisztolyokat, bár én megvallottam, hogy előbbihez nem értek; aztán lövészert, egy zacskó zablisztet, egy acélbográcsot és egy üveg valódi francia pálinkát tettek hozzám: ezzel készen voltunk a hanga világára. Pénznek mindenesetre nagy szükében voltunk. Nekem maradt vagy két guineám, Alan arannyal telt övét megcsapták és a bizalmi hírnöknek most tizenhét penny volt egész vagyona; ami Jamest illeti, úgylátszik anynyira kimerült edingurghi utazásaival és a jobbagyokkal szemben felmerült igazolt kiadásokkal, hogy csak apró pennys darabokat tudott összekaparni, többnyire rézben.

— Ezzel nem megyünk semmire — mondta Alan.

— Keress valahol egy biztos búvóhelyet a közelben — mondta James — és küldj híradást. Tudod,

hogy alaposan rádjár a rúd, Alan. Most nincs idő megállni egy-két guinea miatt. Azok biztosan megszimatolják, hogy erre jártál, biztosan üzőbe vesznek és biztosra veszem azt is, hogy az egész szerencsétlenség felelősségét rád hárítják. Ha téged megfognak, engem is megfognak azzal az ürügygel, hogy rokonod vagyok és rejtegettelek, mikor itt jártál. Ha pedig engem elfognak... megállt és fehér arccal rágta a körmét. — Keserves dolguk lesz barátainknak, ha engem felkötnek — tette hozzá.

— Ez gyásznapja lenne egész Appinnak — szölt Alan.

— Ez a nap kopog itt mindig a torkomban — mondotta James. — Oh ember, ember, jó Alan! Mi úgy beszélünk, mint két bolond! — kiáltotta és a falat döngette kínjában, hogy a ház visszhangzott tőle.

— Ez így igaz, ahogy mondom — ismerte el Alan — az én síksági barátom itten (és felém intett) tett is egy jó megjegyzést az ilyen emberre.

— Nézd csak Alan — mondta James újra régi modorában, — ha azok a sarkamban vannak, neked még inkább kell a pénz. Mert azok után, amiket én mondtam és amiket te mondtál, nekünk vajmi sötétek a kilátásaink: ezt jól jegyezd meg! Gyere ki velem és meglátod, hogy én magam kénytelen vagyok levelet kiadni té ellened; vérdíjat kell kitűznom fejedre; úgy bizony! Nagyon keserves

dolog ilyen tenni egy jóbaráttal szemben; de ha arról van szó, kire zúduljon annak a rémes szerencsétlenségnek a vihara, először magamra kell gondolnom. Ezt megértetted, úgy-e?

Komoly arccal mentegetődzött és közben Alant kabátja hajtókájánál fogta.

— Igen — szölt Alan, — ezt belátom.

— Te meg igyekezz eltűnni az országból, Alan — igen, egész Skóciából — síksági barátoddal együtt. Mert síksági barátod ellen is körözőlevelet kell kiadniom. Belátod ezt Alan? — mondd, hogy belátod.

Ugy láttam, hogy Alan kissé elpirul. „Ez súlyos dolog nekem, mert én hoztam ide, James — mondotta és hátravetette fejét. — Ezzel belőlem árulót csinálsz.”

— De Alan, jó ember! — kiáltotta James. — Nézz a dolgok szemébe! Őt így is, úgy is körözni fogják; Mungo Campbell egészen biztosan körözi; mit változtat az ügyön, ha én is körözöm? Azonkívül, Alan, a családomra is kell gondolnom. — Mindketten hallgattak egyideig, aztán James így szölt: „Gondold meg Alan, hogy ez a Campbellek törvényseke lesz!”

— Egy dolog bizonyos — tűnődött Alan, — hogy senki se ismeri nevét.

— Nem is fogja megtudni, Alan! Itt a kezem rá — kiáltotta James bele a világba, mintha valóban ismerte volna nevemet és most valami előnyről mondott volna le. De megvan a ruhája leírása, amelyben volt, és milyen volt, meg a kora és effélék; aligha tehetem másként.

— Bámulom az apád fiát! — kiáltott Alan komolyan. — Talán még ráadással adnád el a fiút? Megváltoztatod a

Megint visszasüppedt a maga révületébe

ruháját és aztán elárulod?

— Nem, nem, Alan — mondotta James — ezt nem; azt a ruhát írjuk le, amely rajta volt és amelyben Mungo őt látta. — Egészen csüggedtnek látszott; valóban minden szalmaszálba belekapaszkodott és egész idő alatt, merem állítani, látta esküdt ellenségeit a törvényszék padjain és az esküdtszékben, meg az akasztófát a háttérben.

— Nos, uram — fordult felém Alan — mit szölsz ezekhez? Te itt az én becsületed védelme alatt állsz; az én dolgom, hogy semmi se történjék veled, ami neked meg nem felel.

— Nekem csak egy szavam van az egészhez — mondottam, — mert ebből a vitából én nem sokat értek. Az általános érzésem az, hogy a tett felelősségét arra az emberre kell hárítani, aki a lövést leadta. Körözze őt, ahogyan mondta és vegyék üzőbe; és ne vegyék el becsületes, ártatlan emberektől biztonságukat.

Erre mindketten ijedten felkiáltottak; rámriparkodtak, hogy hallgassak, mert erre nem szabad gondolni se; megkérdezték, mit gondolok, mit szólnának ehhez a Cameronok? (ez megerősített abban a feltevésemben, hogy a Mamore-ból való Cameronok hajtották végre a merényletet) és hogy nem látom-e, hogy ebben az esetben a tettet megfognák? „Erre bizonyára nem is gondolt?” — mondották olyan ártatlanul, hogy kezem lehanyatlott. (Folytatjuk)

LÉGOLTALOM

A gázálcok csak akkor nyújtanak biztos védelmet, ha azokat állandóan gondosan karbantartjuk, megfelelően tároljuk és időnként fertőtlenítjük. A karbantartás főbb szabályai: a gázálcot használat után mindig meg kell szárítani, portól, piszoktól meg kell tisztítani. Havonta egyszer, használat nélkül is alapos tisztításban kell részesíteni. A tárolás vagy központiasan, közös raktárban, vagy egyenként történik. Előbbi esetben a raktár legyen hűvös, száraz, szellőztethető. Ajtaja ne közvetlenül a szabadba, hanem előtérbe nyíljk. Belső hőmérséklete -3 és 10° között legyen. Az ablakokra piros függönyt (piros papírral beragasztani), piros festést alkalmazunk. Fatáblákkal, vagy más módon lezárhatók legyenek. A világítás sárga villanykörtével történjk. Nyílt lángú világítást, dohányzást okvetlenül mellőzni kell! A padló por ellen olajozva legyen, de vigyázni kell, hogy olaj az álc anyagával vagy alkatrészeivel érintkezésbe ne kerüljön! Patkányok, vagy egerek ellen védekezni kell. Az egyenkénti (lakásban) tárolás a hordtáskában történik, száraz, szellős helyen. Fűtőttest közelében, vagy napos helyen nem szabad a gázálcot tartani. A fertőtlenítés arra szolgál, hogy a gázálcra tapadó, váladékkal oda kerülő különféle betegségeket terjesztő csírák elpusztíttassanak. Szabály szerint a gázálcokat évenként kétszer kell fertőtleníteni, vagy ha az álc gazdát cserélt és ha az álc tulajdonosa fertőző beteg lett. A betétek nem fertőtleníthetők! Ragályos betegek használt betétjeit el kell ásní!

A gázálc viselését és a gázálcban való munkát egyik napról a másikra megszokni, megtanulni, nem lehet! Ehhez hosszabb gyakorlatra és rendszeres kiképzésre van szükség. Minden gázálcra felszerelt egyének ismernie kell a gázálcot és tudnia kell azt megfelelőleg használni. Az ismereteknek ki kell terjedniök a gázálc össze és szétszerelésére, a gázálc felillesztésére, levételére, páramentesítésére, a betétcsere végrehajtására.

A gázálcot háromféleképpen viselik. A) Hordtáskába csomagolva. B) Gázkészültségi helyzetben. C) Gázvédelmi helyzetben. Az A) és B) alatti betétekben mindig a legfelső ruhadarab fölött viselik az álcot, hogy gyorsan kéznél legyen, a C) alatti esetben a fejre öltve.

A gázálcra való gyakorlati kiképzés ölelje fel: 1. A légzési gyakorlatokat a) légzésvisszatartás, b) légzés-csökkentés. 2. A gázálc gyors és helyes felöltésének, valamint levételének gyakorlását még pedig ütembeosztásra és ütembeosztás nélkül. 3. A gázálc huzamosabb viselését különféle gyakorlatokkal és munkákkal egybekötve. 4. Harcgázal fertőzött levegőben végrehajtott gyakorlatokat.

A szakszerű kiképzésre, a gázálcok karbantartására, tárolására és fertőtlenítésére, részletes utasítást tartalmaz a m. kir. Országos Légvédelmi parancsnokság kiadásában nemrég megjelent, Radó Attila m. kir. százados által összeállított „Útmutatás a gázálcok kezelésére és használatára” című szolgálati könyvecske.

Az egyéni gázvédő eszközök második csoportjába tartoznak az abszolút gázvédelmi eszközök. Ezek jellegzetessége, hogy használójukat teljesen függetlenítik a környező levegőtől, elzárják attól és bármily töménységű gázban, bármilyen oxigénszegény levegőben is tökéletes védelmet nyújtanak viselőjüknek.

Két főcsoportba osztályozhatjuk őket. Az egyikbe a tiszta levegőt szállító, ú. n. csöves készülékek, a másikba az oxigénes légzőkészülékek vagy önműködő tartoznak. Csöves készülékek ugyancsak kétfélek vannak, mégpedig szívással és nyomással működők. Az előbbieknél a készülék viselője a saját tüdejének erejével szívja be egy csővezetékén át a tiszta levegőt. Természetesen a csővezeték hosszával egyenes arányban áll a légzési ellenállás növekedése, miért is az ilyen készülék vezetősöve a gyakorlatban 15 méternél hosszabb ne legyen, de 20 métert semmi esetre sem haladhat meg.

Ha az említett távolságoknál messzebbre kellene a tiszta levegő új helytől a készülék viselőjének mennie és így hosszabb csővezetékre lenne szükség, akkor már megfelelő eszközökkel, nyomással kell hozzájuttatni a vezetékén át a tiszta levegőt. A nyomással működő csöves készülékek

vezetékhozzának felső határa 200 m. Mindkét típusu csöveskészülék alapszerelvénye a következő részekből áll: álc, bordázott gumicső, beléggző és kiléggző szelepekkel (a csővezeték és az álc összekötésére), csővezeték övvel és vállszíjjal.

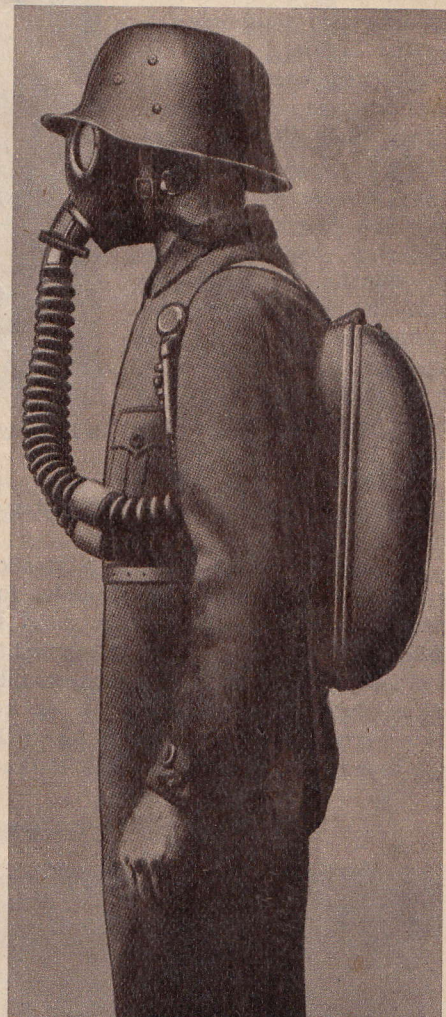
Az álcot varrat nélkül, bőrből vagy gumiszövetből gyártják. A bordázott összekötőső szövetbetétes gumiból készül és oly hajlékony, hogy a készülék viselőjének fejmozdulatait nem akadályozza. Felső végén, az álcra van a kiléggzőszelep, — alsó végén a beléggzőszelep felszerelve. Az övre van rászelve a csatlakozó, melyen egy elágazást is találunk. A csatlakozó köti össze az álcra vezető bordázott csövet a tiszta levegőt szállító csővezetékkel. A csatlakozó elágazása, ha a készülék szívással működik, egy csavaros fedővel légmentesen el van zárva. Ha nyomással működik, akkor az elágazással egy léggözsák van a vezetékre kapcsolva, melyet a készülék viselője a hátán hord. A tiszta levegőt szállító cső anyaga természetesen ellenálló kell hogy legyen a külső erőművi behatásokkal szemben. Ezért a tapasztalat szerint legalkalmasabb erre a célra olyan gumicső, melyet többszörös szövetréteg és sodronybetét biztosít a megtörés és összenyomás ellen. Ez a csővezeték általában mindkét végükön légmentesen összekapcsolható, 5, 10, 15, 20 és 25 méteres darabokban készül.

A nyomószerkezet lehet egyszerű kézfújtató, nagyobb teljesítményű dob-fújtató, sűrített levegővel, vagy injektorral működő. Mindegyik esetben a közbeiktatott léggözsákba kerül először a tiszta levegő és csak onnan jut a bordás csövön át a tüdőbe.

Az oxigénes légzőkészülékek, másnéven önműködők, szintén kétfélek. Vagy vegyi úton saját maguk fejlesztik a léghéhez szükséges oxigént, vagy pedig sűrített oxigénnel dolgoznak. A vegyi úton oxigént előállító készülékek közül megkülönböztetünk olyanokat, melyeknél az oxigén használat közben, a léghé folytan keletkezik és olyanokat, melyekben az oxigén a léghéstől függetlenül állítható elő.

Az első típusoz tartozó készülék pl. a „Draegerogen”. Ez egy szuperoxid szelencéből és légszákból áll. A szelencébe vezetik a kiléggzett nedves és szénsavdús levegőt, melynek hatása következtében a szuperoxid megbomlik, oxigén válik szabaddá és így a készülék viselője a légszákból friss oxigént kap a tüdejébe. Az oxigén fejlődése nem azonnal, hanem csak 5—10 kiléggzés után indul meg és ha egyszer megindult a szelence kimerüléséig nem állítható meg.

(Folytatjuk.)

Önműködő készülék.

Egyiptom vonul fezes cserkészeivel.

Island cserkészei.

Repülőgép köröz a levegőben. Hatalmas, hárommotoros Klem-típusú gép és a karsú kék test olyan könnyedén száll el felettünk, mintha madár lenne... Az előbb csattant fel ágyúszerű robajjal a delet jelző lövés és mintha ez a csattanás szabadított volna meg bennünket a felhőktől. Egyszerre felszakad a szürkeség, kék foltok tátonganak már az égen és mi nem akarunk hinni a szemünknek: itt van Baden-Powell és még sem esik az eső!

Már az arénában vagyunk, az előbb vonultak fel századaink, elfoglaltuk helyünket az ötméteres magyar nemzeti lobogó mögött. Az aréna, ahogy innen a díszpáholy mellől végignézhetem (látjátok, ilyen nagy úr a Magyar Cserkész munkatársa!), jóval kisebb, mint a miénk volt Gödöllőn. Talán ötször is nagyobb lehetett a magyarországi jamboree felvonulási területe, mint ez a szép, vogelenzangi mező, ahol háromezerrel több cserkésznek kell elférnie, mint nálunk... A kép szép, megkapó és színpompás! Szólnak a zenekarok és némileg úgy érezzük magunkat, mintha Gödöllőn lennénk. Jönnek a csapatok, a különböző államok kontingensei; itt vannak a skótok: karmesterük könyökig érő hófehér szarvasbőrkesztyűben intí a taktust a dudásoknak, akik úgy felfújják arcukat, mintha zsemlyéket rejtettek volna pofazacskójukba!...

A magyar csapat mellett a mexikóiak kis csoportja sorakozik, valamivel odébb Kanada, jobbra Görögország, Franciaország és Dánia fiai. A mező körül magvas vastribünök, megtömve a nézők tízezreivel! Még egyre jönnek Hágából, Rotterdamból és Amszterdamból a vonatok. Az utakon autók, motorkerékpárok és kerékpárok beláthatatlan serege. De ami talán a legérdekesebb, az a megkapó csend! A holland polgárok halkán beszélgetnek, né-

Saba szigetének cserkészei.

HELYSZÍNI TUDÓSÍTÁS A

zegetik az arénát, találgatják a különböző lobogók hovatartozását és szivogatják a pipájukat.

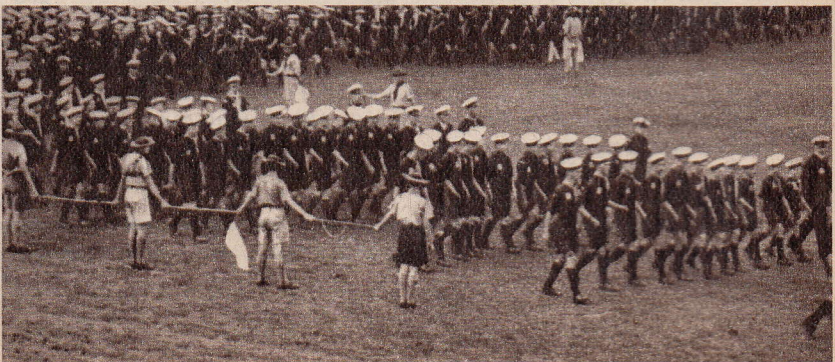

Bi-Pi Lady Baden-Powell és Mr. Willson kíséretében megérkezik az ünnepélyes megnyitásra.

A királyi díszpáholy előtt máris peregnék a filmfelvevőgépek. Frakkos és cilinderes urak érkeznek egymásután. Ahogy a szomszédaink mondják: az az idősebb férfi Coljin miniszterelnök, mellette Hága és Amszterdam képviselői állnak. Itt van már Rambonnet tengernagy, kormánybiztos, a királynő megbízottja és ő fogadja a díszpáholyba érkezőket. A magyar delegátusok is elfoglalták helyüket: Papp Antal elnök úr, Teleki Pál gróf, vitéz Farkas Ferenc, Fáy István, Ulbrich Hugó és Molnár Frigyes. Felhangzik a holland himnusz: érkezik a királynő! Mögötte az adjutánsok és egy mosolygó arcú férfi: Bernát herceg, a trónörökösnek férje.

A tribün alsó részén éljeneznek: Baden-Powell lord és mellette a felesége jön az aréna bejáráján a díszpáholyhoz. A tribünökön kalapokat lengetnek és Bi-Pi mosolyogva emeli fel kezét, így viszonzja az üdvözlést. Megszólal a megafón és bejelenti, hogy Vilma királynő megnyitja az ötödik világjamboreet. Egyszerre némaság lesz, a csapatok az aréna felső részén feszes vigyázzban állnak és már halljuk is a királynő hangját, aki kedves szavakkal köszönti a világ ifjúságát s kívánja, hogy érezzük jól magunkat Hollandiában és legyen mindenkinek szép emlék az itt töltött idő... Dörgő éljenzés köszöni meg a kedves szavakat.

Holland vízcserkészek

Szíriaiak nemez sisakban.

Kelet-Hollandindia szalma-cserkészkalapban.

O R E E

MEGNYITÓ ÜNNEPSÉGRŐL

Utána Bi-Pi lép a mikrofonhoz. Percekig nem tud szóhoz jutni, olyan nagy „csatazaj” fogadja. A világ főcserkésze már nyolcvan-éves, de elhinné-e, pajtás, ha hallod a hangját, hogy ilyen sok esztendő mult már el felette?! Keményen pattog Bi-Pi hangja, megható kedvességgel mondja: boldog, hogy újból összetalálkozhattunk.

Kevés szünet támad, majd felhangzik a jamboree-izuló. A királynő és Bi-Pi feláll a díszpáholyban. Megkezdődik a felvonulás: az Egyesült Államok csillagos lobogója leng a szélben, Amerika nyitja meg a sort. Amikor a dísztribün elé érnek, apró lobogók kerülnek elő és ezeket lengetik a fiúk köszöntésképpen. A zászlósok mögött indiánok haladnak: toll-díszesen, ágyékkendővel és könnyű mokaszinban. Testük indián módra ünnepélyesen kifestve, kezükben lándzsa és tomahawk. (Most nem irigyeljük a vörösbőrűeket: hideg van, hűvös szél fúj, ugyancsak fázhatnak ilyen pucéran!)

Amerika után Arménia: az örmények következnek Szakállas cserkészvezető tartja Belgium zászlaját. Egész sereg belga cserkész jött át a közeli határon a hollandiai világjamboreera. Kína kis csapata jön mögöttük, mindössze tizennyolc cserkész, akiket tüntető taps fogad. Először látjuk itt az új kínai lobogót: pirosszínű keretben, kék mezőben fehér csillag. Jönnek a dánok, lengetik a kalapjukat és a tőlük megszokott jókedvvel hurráznak

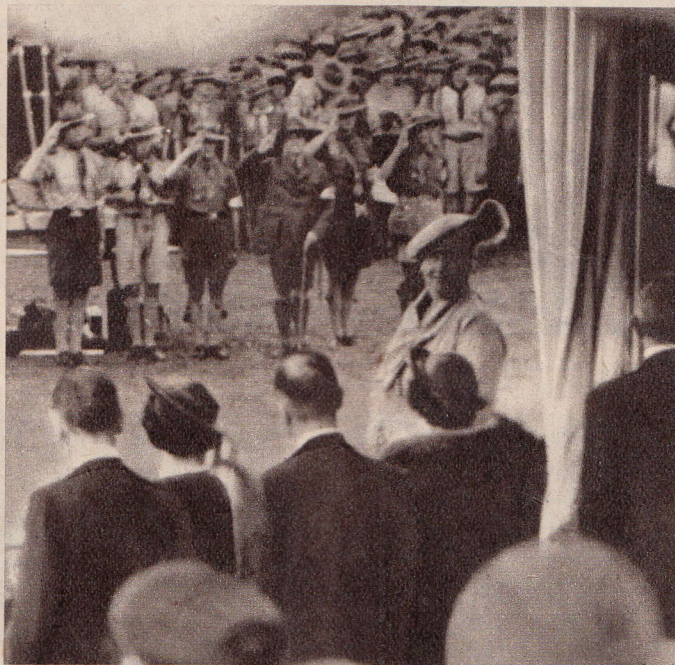
Mexikó először vesz részt Jamboreen.

Bi-Pi felé. Piros fezek tűnnek fel: ez Egyiptom, némelyik egyenruha alól szvetter kandikál ki — Afrika fiai fáznak a hollandiai hűvös levegőben!

Beláthatatlanul nagy tömeg kanyarodik az arénába: Anglia gyarmatai. Elöl Kanada halad, mögötte Ausztrália jóvágású legényei. Uj-Zéland kis csoport, de a délafrikaiak már nagy számmal vannak. Dudások következnek, nagy taps a tribünökön, ezek az ír szabadállam kiküldöttei! Zöld turbán van az indiaiakon... nevetés és taps:

Bermuda táblája mögött, amit egy holland fiú visz, egyetlen színes zászlótartó halad nagy peckesen; többen nem tudtak eljönni a távoli gyarmatról. Málta, Jamaika, majd újból éljen és nevetés: Rodézia egy zászlótartóval! Ujdonság, hogy külön vonulnak a braziliai és külön az egyiptomi angolok. Most nagy tömeg jön: angol belföldiek, lehetnek hétezeren és hatalmas hurrázással törtetnek a díszpáholy felé. Szinte fülsiketítő a harsogásuk és Bi-Pi könnyes szemmel nézi honfitársai ünneplését. Lengetik a kalapjukat: zöld zászlók csapódnak a levegőben... egy kalap leesik, lábak tapodják... majd még egy, tíz, húsz! Holland tábori rendőrök kapják el és mentik a cserkészcipők alól az összetiport,

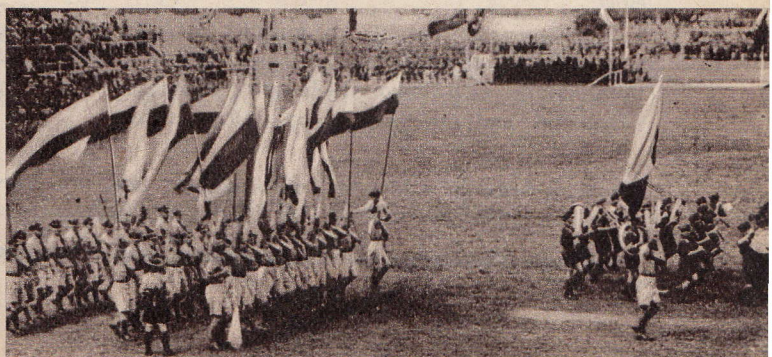

Vilma, Hollandia királynője a dísztribünön.

nagykarimájú buksifedőket...

Hohó: amott jön Skócia, az angliai jamboreen a mi régi cimboráink, elől a hatalmas alakú lord, a parancsno kuk, akit mi Big Chef-nek hívunk. Majd Wales jön, piros nyakkendők a fiúkon; mögöttük az angliai irek, akik nem tartoznak a szabadállamhoz. Amott kanyarodik Észtország csapata, hátrább apró kék sapkákkal Finnország fiai. Franciaország több ezer főnyi sereggel jött a jamboreera: a csapatok élén főleg papok menetelnek. A cserkészbotok végén a nemzeti lobogó színeit jelképező virágcsokok — papírból.

A lengyel zenekar nagy sikert arat.

RALLY KÉPEKBE

Adott jelre mindenki fut előre, a főemlévény felé. A tábori rendőrség kordona háttal s összekulcsolt kézzel várja a rohamot, hogy ezután megállítsa azt.

A tribünökön elhelyezkedett törzscsapatbeli tagok felállnak: jön a magyar csapat, elől a zenekar, Keil Ernő bátyánk tamburbotja a magasba emelkedik, meglesülyyed... Még az aréna alsó részén jönnek, de már tapsol a közönség. Sokan felállnak és úgy nézik a mi fiainkat. A tribünökön ülő lengyelek és egyiptomiak felkiáltanak és magyarul bömbölik:

— *Eljen Hungaria!*

A fiúk feszesen vágják a lépéseket, egyszerre lendülnek a karok és szinte együteműen lobognak az árvalányhajak. A királynő kedvesen integet, Bi-Pi feszesen tiszteleg a magyar lobogónak... büszkék lehetünk: szeretettel fogadott bennünket a holland nézőközönség.

Utánunk a japánok kanyarodnak az arénába, zászlójukat nyolc japán cserkész veszi körül. Jönnek a csehek, a jugoszlávok és a közeli Luxemburg először szerepel nagyobb csapattal. Kinyújtott karral, németes tisztelgással üdvözlők a világ főcserkészt! Mexikó következik, majd Norvégia, a zászlótartók mind elől jönnek.

— Rá, rá, rá! — ordítják a norvégek a díszpáholy előtt.

Az osztrák csapat kanyarodik befelé, mögöttük a lengyelek lobogóerdeje vág a magasba. Ők is a zenekarokkal vonulnak ki és a Pilsudszi-indulót játsszák. Biciklis cserkészeikkel kedveskednek a hollandusoknak.

Egyszerre megszólal a himnusz, nincs szükség kordonra, minden cserkészkéz áhitatos tisztelgésre emelkedik.

Portugália következik, Románia, azután Szíria és Sziám. Izland jön utánuk és a svéd csapat, Gusztáv Adolf herceg vezetésével. Vilma királynő külön üdvözlő a népszerű cserkész-herceget. Svájc után Hollandia gyarmatai következnek. Nagy éljenzés a tribünökön és kalaplengetés. Végül Hollandia belföldi csapata dübörög el előttünk. Tengerészcserkészek fehér sapkában és kék egyenruhában vannak. Beláthatatlan számban árad egyre a holland sereg és a tribünök számtantudósai úgy vélekednek, hogy lehetnek vagy *tizenötezen!*...

Ami ezután jön — felejthetetlen emléke marad mindnyájunknak. Az összes csapatok hátravonultak már, szabad az aréna mezeje. Összekeverednek a zászlótartók, tolongás támad és a huszonnyolcezer cserkész, fejük felett a különböző nemzetek lobogói, egyszerre megindul a díszpáholy felé.

Ez a Rally, ahogy az angolok nevezik a tömegtisztelgést.

Rohanás (ha most valaki elesne, jól megtaposnák), zászlók, botok, kalapok és karok emelkednek a magasba. Tábori rendőrök és beosztott holland cserkészek százai vetik vállal és karral magukat a rohanók elé, nehogy a tribün vasárványai alá kerüljenek az első sorok cserkészei. Fűlsiketítő ordítás csattan fel ütemesen:

— Bi-Pi... Bi-Pi...
Bi-Pi!...

Baden-Powell lord nyugalomra inti a tömeget, de lehet nyugalom most, amikor végre szíve szerint ünneplhetni a mozgalom megalapítóját az öt világérsz itt táborozó cserkészserege?!
— Bi-Pi...

Bi-Pi...
A világ főcserkésze előre-hajol és nézi, mosolyogva nézi az ötödik világjamboree tagjait.

Igy nyílt meg a jamboree.

A tömeg közeledik, a második erősítő kordon is feláll, hogy az áradatot feltartóztathassa.

A tömeg előrefutott, a zászlók is megérkeztek. Minden forr és kavargó. A díszemlévény előtt benyomták a kordont, segéd tábori rendőrök igyekeznek a bajt megszüntetni.

A nagy Főnök levelei

BARÁT VAGY ELLENSÉG

I. „Ketten négyszer annyit érünk”

Kedves Fehéarcú Testvérem!

Ha az ember a vadonban él, lépten-nyomon előbukkan a kérdés: „Barát vagy ellenség?”

Ez ötlík eszedbe, ha a szavannában hajlott fűszál emberi nyomot jelez. Erre kell válaszolnod, ha éjjel a bozótban zajt hallasz. S ez dönti el a további eseményeket, ha az őserdőben váratlanul fegyveres emberekkel találkozol.

Barát vagy ellenség a szélespengéjű kés, vagy az éles balta? Barát vagy ellenség a víz? Barát vagy ellenség a téli havazás? Barát vagy ellenség a zúgó szél?

Választ kér ezekre az élet.

Lehet mindegyik ellenséged.

A kés belevág kezvedbe, a balta szétzúzza cipődet, a víz magával ragad, a hó megakadályoz a szabad mozgásban, a szél megtépi ruhádát.

De ugyanakkor lehet mindegyik barátod is.

Vándorbotot, íjat, nyilat vág a kés, fakalyibával és melegítő tüzelőfával ajándékoz meg a balta, hátára léphetsz sítalpaid segítségével a hótakarónak, vitorlázórepülőgépedet pedig a magasba röpti a zúgó szél.

Minden csak attól függ: ismert, szeretett, kívánt jóbarát volt-e, vagy félt, ijesztő ellenség? Miért ne legyen mind jóbarátod?

Hányszor lehet szükség egy jóbarátra, aki bajban feléd nyujtaná kezét?

„Ketten négyszer annyit érünk” — mondja egy indián közmondás.

Talán halálos veszedelemben leszel s vágyva keresed a segítő kezet, melyet megragadhatnál. Máskor elhagy erőd a sziklafalon s menthetetlenül lezuhansz, ha nincsen ott egy valaki, aki megtartsa.

„Nincs ilyen barát!” — sóhajtod most, kedves Fehéarcú Testvérem.

Hát van, Testvérem.

A Nagy Főnök megismertet olyan jóbaráttal, ki életét már többszörösen megmentette, kinek szorítása hatalmasabb, mint bármelyik emberkézé. Ha dorongokat ragad meg, azok olyan szilárdan állnak, hogy felmászhatasz rájuk. Ha csomagra teszi rá kezét, úgy órák mulva is összetartja s nem enged elvenni belőle. Ha akarod, karodat 8—10 méterrel is megnyújtja. Máskor leereszt a mély szakadékba.

Ki ez a rejtélyes barát?

Nem más, Fehéarcú Testvérem, mint a kötél.

Talán nem építhetünk segítségével kilátótornyot? Nem marad-e a vele összekötözött csomag órákig együtt? Vagy nem használhatod pányvaként, amikor, karodat 8—10 méterrel megnyújtja? Vagy a szakadékba nem ereszkedhetsz-e segítségével?

Igen, a kötél és a zsinag az a jóbarát, mely mindenütt

kéznél van s állandóan segít. De csak abban az esetben, ha megbarátkoztál vele. Ha ismered tulajdonságait, kellő időben segítségül hívhatod. Ha pedig elmulasztod ezt s nem teszed barátoddá, egy ellenségeddel több lesz a földön. A csomód pont akkor fog kibomlani, mikor tartania kellene, máskor pedig, éppen rosszkor, nem leszel képes kioldani azt.

A multkor egyszer lapozgattam az újságokban s egymásután több olyan cikk került a szemem elé, melyekből kiderült, mennyi baj származhatik abból, ha valakinek nem jóbarátja a kötél.

Az első mindjárt hazátok fővárosában történt. Valami hidat építettek vagy szélesítettek. Nevére már nem emlékszem, csak azt tudom, hogy egy szigetre is átmehet róla az ember.

A hídépítésnél a vízben készenlétben kell állnia egy mentőcsónaknak. Volt itt is. Hosszú kötél lógott le az egyik pillérről, ennek végébe kötözte ladikját a mentőcsónak embere.

Az egyik munkás a síkos padlón megcsúszott s belezuhan a vízbe.

„Segítség! vízbefúl!” — hallatszott mindenfelől a vészkiáltás. A mentőcsónak kormányosa is azonnal észrevette s a víz által sodort eszméletlen felé akart sietni. Igen ám, de csak akart! A valóságban nem tudott, mert képtelen volt a mentőcsónak csomóját kioldani.

A szerencsétlen munkás vízbefulladt, felesége pedig a bíróságtól kér kárpótlást. Mintha az elpusztult emberéletet lehetne csak úgy pótolni!

Egy másik újságcikk azt a nem ritka alpesi balesetet ismertette, mikor az egyik turista váratlanul gleccserszakadékba zuhant s a rosszul megkötött „álló” hurok nem állt, hanem szép lassan úgy összeszorította mellét, hogy a kötélén függő megfulladt.

Újságcikkbe nem kerül, de az ember állandóan hall a kikötött tehenek, kecskék megfulladásáról. Miért? Mert a csomótkötő embernek a kötél nem volt jóbarátja. Így aztán ellensége lett.

A Nagy Főnök, ki messzi tőled, most ezeket a sorokat írja, úgy igyekszik, Fehéarcú Testvéreim — kiket cserkészeknek hívnak s kik indián szívéhez olyan közel állnak — rajtatok segíteni, hogy gazdag élettapasztalataiból közül néhány olyan dolgot, melynek minden fehéarcú testvér hasznát veszi.

Szeretné, ha az ő barátja valamennyi olvasó barátjává válnék s ezért minden lehetőet elkövet, hogy az írás, kép és fénykép segítségével elétek varázsolja kötélbarátját, kit jól megismerve segítségében majd mindig bízhattok.

S ne felejtse el, ekkor már nem leszel egyedül, ketten vagytok: Te és a kötél. S „ketten négyszer annyit érünk!”

Szeretettel ölel
a Nagy Főnök

A szegedi „talpas” cserkészek

„A cserkész minden cserkésztestvérének tekint . . .”

Hazánk második legnagyobb városában, Szegeden a cserkésztest újfajta ága virágzott ki. „Talpas” cserkésznek nevezték el őket alapítójuk, istápolójuk és melegsívű vezetőjük: Révai József piarista atya.

Tagjai a legszegényebb külvárosi gyerekek. Náluk a cserkésztest sok esetben életmentés, a szegény, éhes gyerekeknek összejövetel előtt enni kell adni. Náluk a parancsnok pótolja nem egyszer az apát, anyát egyaránt.

A Magyar Cserkész szeretettel néz a szegedi „talpas” cserkészek felé, cserkésztestvéri szeretettel köszönti őket s nem tekint, hogy gúnyjuk sokszor rongyos s cserkészruhájuk talán nincsen is, csak a lelküket és a szívükben viselt cserkészlilitomot nézi. S ha ez ragyogó, akkor nincs baj s testvérként kezeltfogva járjuk a cserkész-törvény útját.

Közeledik a karácsony, milyen szép lenne, ha azok a cserkészek és csapatok, kik tehetik, meleg ruhaneműt juttatnának a cserkészmozgalom legszegényebbjeinek. Adományokat szívesen továbbít a Magyar Cserkész.

De most átadjuk a szót Révai József tanár úrnak, aki röviden beszámol a „talpas” cserkészek mibenlétéről.

A „talpas” elnevezésnél nem az lebegett a parancsnokság szeme előtt, hogy ezek a fiúk sokat talpálnak — a saját talpbőrükön. Az elnevezés voltaképpen különbségtéves akart lenni a csapat lovascserkészei (a jamboree lovasrendőrsége) és a talpas-had között. Nos, a kis talpasok, kevés híján, egyáltalában nem ülnek fel a lóra, hacsak álmukban nem. Az említett talpalás szükséges és farsztó munkáját az a néhány fiú végzi, aki mint küldönc (némi nagyozással szólva, mint összekötő tiszt) járja be a parancsnokság kéri soraival ellátva a várost, hogy összehordja a táborozáshoz szükséges felszerelést vagy élelmiszert. De talpálnak azok is, akik az anyacapat megbízásából kiképezték ezt a jól, rosszul felszerelt hadat és ilyenkor hónapokon át külön- és túlórákban tárgyalják meg ennek a táborozásnak lehetőségeit, amihez az anyagiak előteremtésén kívül bizony az is hozzátartozik, hogy a munkaadónál nem egyszer ki kell járni, valósággal kitaposni a távozási engedélyt a kifutó fiú számára. Azok a gondok tehát, amelyekkel a táborbaszállás jár, a talpasoknál megsokszorozódnak a fiúk szociális viszonyai miatt. Ezzel már rámutattam arra, hogy a talpasnak a táborozás hetei a cserkészmunkán kívül az egészségfoltozás lehetőségét is jelentik, amennyiben ilyenkor vitamintartalom és tápláló-

erő szempontjából megkapja azt a gyomra, amit az év folyamán ritkán sikerült megkapnia, de a nyirkos lakásban megnyomorodott tüdeje is meg tud erősödni, mint azt az évközben és a táborban rendszeresített orvosi vizsgálatok beszédesen meg szokták állapítani.

Képzeld el, hogy némelyik fiú a táborban ízlette meg életében először a kakaót, táborbamenet ült először vonaton vagy hajón, némelyik ott jutott először rendszeresen tejhez és meleg ételhez (egy részük, sajnos, a szegénykonyháról él ám!). Te, aki hála Istennek mindig puha ágyban hálhatsz (valószínűleg a táborban is elég puha a fekvőhelyed), nem is gondold, hogy a tábori kényelem csakugyan kényelmet jelent nem egy fiúnak, aki másod- vagy harmadmagával szokott otthon aludni egy ágyban és az ebédjét, mely legtöbbször egy fogásból, szárazkenyérből áll, talán loholva vagy egy járómű hátán szokta a markából elfogyasztani. Az ilyen primitív viszonyok között élő fiúnak a táborozás valósággal nyaralásszámba megy, hiszen a táborban tűrhető fekvőhelyen hálhat, főtt ételt ehet és jó szót hallhat néhány napig, hogy a szabadlevegő és napsugár áldásos voltáról ne is szóljunk.

Mi kell a táborozáshoz? Természetesen pénz is. Ennek a „nervus rerum”-nak az előteremtése természetesen nem könnyű feladat. De hála Istennek, ez a kérdés is megoldható. A talpasoknak a jótévedői kara a társadalom minden rétegéből tevődik össze. Van jótévedő, aki hetenkint vagy

Talpasok a táborban. Középen áll Révai József piarista atya.

havonként küldi el adományát, van viszont olyan, aki a táborozás idején lép akcióba — a főzőedényt adományozó vasastól az ingyentojásból és adományozott lisztből tarhonyát készítő pékig, vagy az elviselt cserkészruhát vagy felszerelést ajándékozó cserkészfiúig és csapatig.

Nem hinném, hogy van manapság sok olyan szervezet, amelyben olyan nagy és annyi társadalmi ellentét tudna föloldódni, mint a talpasoknál, akiknek az ügyét egyházi, katonai és egyéb hivatásbeli egyének versenyt futva karolták föl és intézik — igen nagy szeretettel és fáradhatatlannak mondható buzgósággal. Így aztán a társadalmi összefogásra is szép példa a talpas-had. Higgyétek el, ez a cserkészmunka Bi-Pi elgondolása szerint folyik és bizonyára meghozza a jövőben a maga gyümölcsét. Erre a reményünkre följosít az a tény is, hogy ezek a szegény cserkészek igazán megfogják a dolog végét: nap-nap után szorgalmasan dolgoznak azon a földdarabon, amelyen a kertgazdaság elemeire tanítjuk őket részint azért, hogy a munka nemesítő hatásának kitegyük és az utca veszélyei elől megmentsük, részint pedig azért, hogy ők maguk termesszék a konyhára valót. Aki látta ezt a szeméttelpepet, amelyből konyhakertet varázsoltak elő, az bizalommal nézheti a cserkészmunkának ezt a nálunk talán szokatlan, de nagyon nevelőhatású részét, amely arra van hivatva, hogy a porból kiemeljen és kellőképpen kicsiszoljon nem egy olyan értéket, amely egyébként valószínűleg elkallódott volna. Munkánknek ez a része bizonyára követésre talált másutt is.

Egy heti étlap

napok	reggeli	ebéd	vacsora
vasárnap	tea	— paprikáskrumpli	?
hétfő	savanyúkáposzta	—	— kenyér
kedd	?	savanyúkáposzta	— kolbász
szerda	tea	— rúdli	+ kenyér
csütörtök	szaloncukor	— krumpli	— kolbász
péntek	tea	— káposzta	— ?
szombat	zsvirokényér	— krumpli	— kenyér
vasárnap	tea	— lecsó	— ?

Felmeggyárzat:

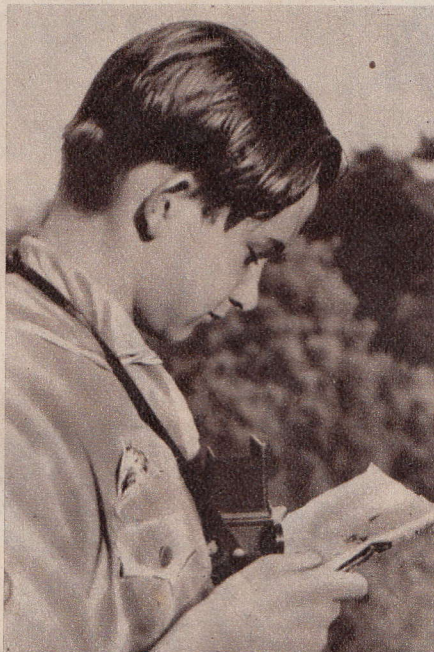
Fél lakott: +
Nem lakott jól: —
Nem evett: ?

ÉSZREVÉTTLEN FELVÉTELEK

IRTA: KUNFALVI REZSŐ

„Barátságos arcot kérek”, szól a fényképész, amikor mindent beállított és következik a nagy pillanat, hogy elcsattanjon a zár és kirepüljön az a bizonyos madárka. A legtöbb fényképező azonban éppen nem ilyen beállított „barátságos” ábrázattal akarja felvételeit csinálni. A kitűnő riporter a nagy államférfiakról gondterhes arcú vagy vidám felvételt szeretne, aszerint, ahogy a napi események megkívánják és a közönség szereti. Anyuka is jobban örülne, ha öcsit a megszokott mozdulatai közben sike-

rülne lekapnod. A legjobb képek mindig úgy készülnek, ha az „áldozat” mit sem sejt a merényletről.

Sokszor bizony kénytelenek vagyunk az áruló eszközt, a gépet valami módon elrejtteni. Detektívek és főként a kémek a legváltozatosabb eszközökkel kísérleteznek. Zsebben, gomblyukban elhelyezett gép az egyszerűbb megoldások közé tartozik. Zseblámpának, botnak, kézitáskának maszkíroznak gépeket. A világnak talán legkisebb fényképezőgépe egy szemüveg keretében van elhelyezve és 2x2 mm méretű filmjeit nagytással teszik használhatóvá.

Megpróbálhatod a kis boxot zsebkendőbe rejtteni. Minél nagyobb a zsebkendő és minél kisebb a gép, annál könnyebben emelheted észrevétlenül arcodhoz és csinálhatsz felvételt.

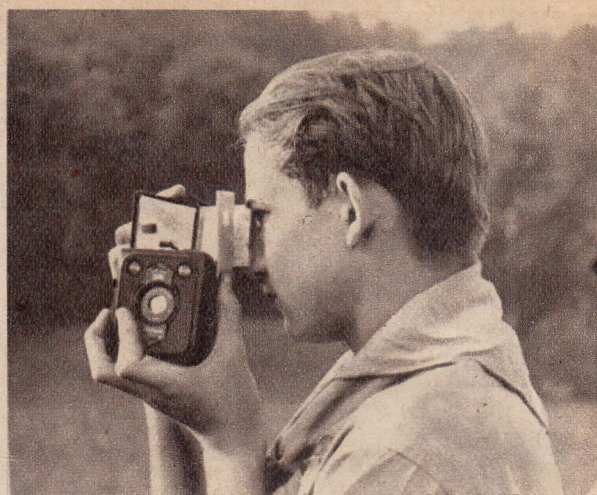
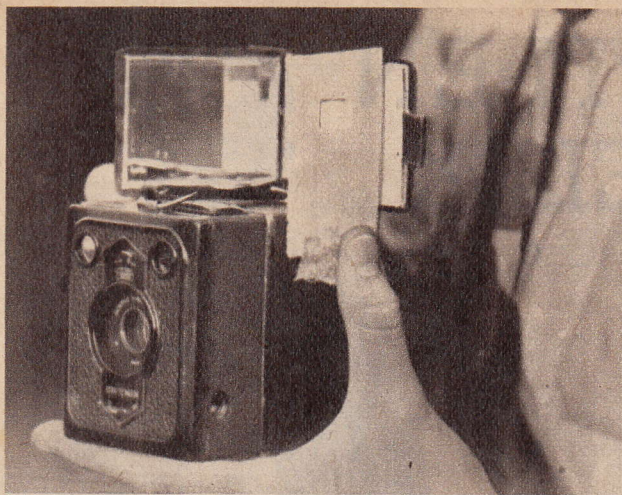
Második képünkön jámbor ujságolvasót látsz. Közelebről megnézve kiderül, hogy az ujság közepén lyuk van és ezen az ablakon lencse kandikál ki. A kerek lyukat úgy vágd ki, hogy fedele felvétel előtt és után lecsapható legyen, így csak a felvétel

pillanatában távolítod el a kör alakú nyílásról a fedőt.

A következő képen Pisti hóna alatt tartva a gépet alattomban hátrafelé „dolgozik”. Ez sem rossz gondolat. Egy igen kiváló riporter meséli, hogy legszenzációsabb titkos felvételeit még furcsább módon készítette. A jelenetnek hátat fordítva, testével takarva a gépet beállította és azután hirtelen lehajolva lábai között hátrafelé exponált. A gépet dobozban el is lehet rejtteni. Például közönséges cipős doboz igen alkalmas.

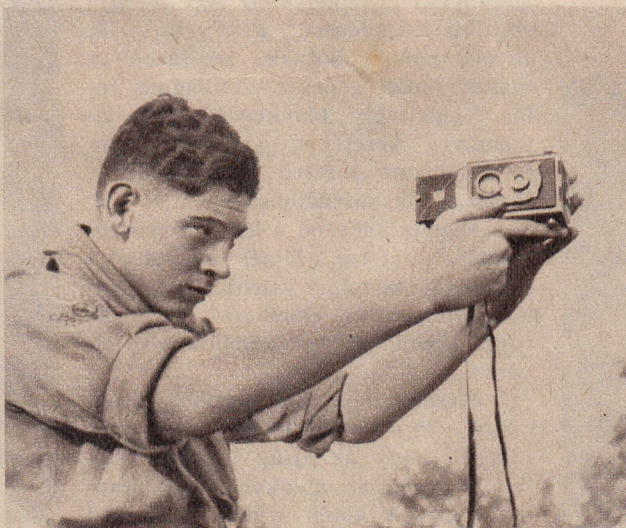

Lyukat vágunk elől az objektívnek, oldalt pedig a fémküldőnek, mellyel a zárt nyitjuk.

Drága gépekhez vannak úgynevezett oldalkeresők. Segítségükkel látszólag előre nézve oldalt vagy egyenesen hátra fényképeznek. Ilyen drága eszköz nélkül is könnyen megélhetünk. legegyszerűbb Box-hoz is elég egy kis zsebtükör és egy kartonlemezke, melyre négyzetes nyílást vágsz. A képen látjuk az egész berendezést. A tükör 45 fokos szögben áll a gép tetején, másik oldalon a kartonlap négyzetes nyílással. Mindkettőt ragasztószalaggal rá is erősíthetjük és kész a tökéletes oldalkereső. Természetesen gondosan ki kell próbálnod, valóban az látszik-e a tükörben, ami a rendes keresőben. Ezt azután a tükör nagyságának és a hajlásszögnek gondos próbálgatásával szabályozod.

Kevesebb a gond a brillant típusú nagy felülnézetű keresővel ellátott gépekkel. Ezekkel akár a fejünk felett hátra, akár oldalirányban tetszés szerint, mellékberendezés nélkül is fényképezhetünk.

Igen nagy előnyét látjuk a fejfőlötti fényképezésnek, ha tömegben kell fényképezni. Egy meccsen vagy az olasz király látogatásakor ritkán állhat az ember az első sorban. A rövid másodpercekre feltartott gép senkit sem zavar s így legalább 2 méter magasról készítettük el képünket. A legtöbb ilyen felvételnél egész pontos beállítás nem igen lehetséges. Ezért általános tanácsunk, hogy

inkább menjünk kissé távolabb és vegyünk be a képbe ezáltal többet, nehogy fejelet, lábakat levágjunk. A kép felesleges részeit majd azután másolás, illetőleg nagyításakor elhagyhatjuk.

Igen nehéz néprajzi tárgyait felvételeket észrevétlenül csinálnunk. Az egyszerűbb ember pedig, amint meglátja, hogy fényképezni akarják, hátat fordít, elmegy vagy ami éppen olyan rossz, mesterkelt pózokban áll oda a gép elé. Ilyenkor már jó előre beállított és felhúzott géppel megyek sétálni. A gépet kezemben lóbálom és csak oda érve emelem fel és exponálok. Némi gyakorlat szükséges, mert járás közben még 1/100 mp-cel is elmozdult képet kaphatunk, ha nem ügyesen választjuk a pillanatot. Ilyen módon sok sikerült felvételt csináltam már emberek között, kik a gép láttára megszöktek volna.

Ha több felvételtől van szó, nagy probléma a gép csattanása, mely a legóvatosabb fényképészt is eláruhathja. Drága gépeket zajtalan vagy legalább is igen csendesen lefutó zárral szerelnek. A Boxot is le lehet halkítani egy kis ügyességgel. A gép elülső lapját leemelve (feltéve, ha nem egy darab műanyagból öntött géped van!) látni fogod, hogy a zárat képező lemez exponálásakor nekiütözik egy kis fémrúdnak, mely tovább nem engedi. Ez az ütődés a zár kattanása. A rudacsára puha posztót ragasztva a zaj okát kiküszöbölted. Állatfelvételeknél is jól lesz használható.

CSABA ÚTJA

IRTA : † KOMÁROMI JÁNOS

Mutatvány a nemrég elhunyt híres író „Őszi harmat után“ című kötetéből.

Nagy nyári éjszaka van.

Köröttem földrengés, de olyan halott világú, mintha a sírban lennék, fölöttem kimondhatatlan csillagseregeivel a magas ég, de olyan nesztelen az is ma, mintha a más-világba botlottam volna bele. És ha az égbolt legtetejéről lehasít egy csillag valamelyik tengerbe, szinte hallani a sivitását. És ha igaz, hogy minden hullócsillag egy-egy elköltözött lelket jelent, igen sokaknak kell meghalniuk mostanában. Különösen a magyarok közül.

Fekszem hanyatt s a csillagvilágos eget nézem. Azon a részen, amerre Csaba királyfi lovasainak kell vágatniok...

Mert lankadatlanul vágatnak felénk másfélezer év óta s úgy látszik, mintha közeledni kezdenének az idei évben. Világosabb a Hadak Útja, mint azelőtt volt, tehát nem lehetnek már messze fűvő lovaikon a húnok, hogy megsegítsenek bennünket. Hiszen soha oly szükségben nem volt a magyar, mint most. Jönnek Csaba lovasai, valahonnét Georgia felől...

A Hadak Útját nézem, a nyári éjszakában, amint egyre világosabban sávosodik a derengő mennybolton.

Tehát mégis jönnek!

Jönnek kardosan, verejtéktől reszkető lovaikon, sötét kétségbeeséssel. Talán mert tudják már, hogy eldobván saját kardunkat, a népek és nemzetek szeméjé lettünk, akik rimánkodásra görbült szájjal leskelődünk némi segítségért, miután magunkban sem bízunk többet.

Dehát hibásak vagyunk-e?

Fekszem a nagy nyári éjszakában, köröttem a homályba takarózott magyar pusztá s arra gondolok, hogy éppen ideje, ha ezer esztendő óta elfáradtunk a kardviselésben. Ezer esztendő óta nem volt megállás: mindig verekednünk kellett szüleinkért, feleségünkért, hűginkért, gyermekeinkért, betevő falat kenyereinkért, pusztá létünkért, nyomorult jóvendónkért s híres kis hazánkért: Magyarországért... Senki olyan árva nép a világon, mint a magyar! Itt állunk őrt és csatázunk mindenki ellen ezer éve; senki a nyelvünket nem érti, hogy legalább egyszer kipanaszolhatnók magunkat; senki testvérünk, rokonunk, pártfogónk e kerek földön... Istenünk-Urunk, hogy tudunk megmaradni ennyi ellenség között annyi időn át?

Nagy éjszaka van...

Csak a derengés hallgat mindenfelől s csak Attila király fia és keserű húnjai száguldanak lankadatlanul a mennybolton, hogy megsegítsenek bennünket a végső szorultságban... Itt-ott bujdosócsillag suhog le a menny kárpitján: nagyon sokan hagynak itt bennünket manapság, mintha belefáradtak volna már a reménytelenségbe, mely körül fogja mostanában a magyar népet.

Híres volt hajdan ez a nép. Voltak hegyei, rengeteg

erdőségei, vizei, a vizekben a halak, az erdőkben a vadak; voltak bányái, teméntelen kincsei s el kellett vesznie mindennek, mindennek. Mert megfélekedett a magyar az elődök hagyományairól s elbizván magát, esztelenségében eldobta a csorba fegyvert is... Nem vette semmibe az ősök intelmeit, akik örökségképpen hagyták meg utódaiknak, hogy egyetlen testvérünk a kard, amelyet ők már az újszülött mellé helyeztek oda a bölcsőben.

Mi megromlottunk véglegesen... S belefáradván a kilátástalan harcokba és ütközetekbe, megváltunk legjobb barátunktól s fegyvertelenné válván, hagytuk nyomorultul, hogy belopakodott idegenek elszedjék várainkat, hegyeinket, rengeteg erdőségeinket, vizeinket, malmainkat, kastélyainkat és kunyhóinkat... Hagytuk, hogy elvegyék szülőföldünket és hogy mi soha-soha ne mehessünk oda vissza... Talán ezért is száguldanak felénk megeresztett kantárszárral és csattogó sörénnyel Csaba királyfi megdöbönt lovasai. Mert érzik, hogyha egy napot késnek még, el fog veszni a magyar s belemerülvén a népek óceánjába, még az emléke sem marad meg.

Mert most már nem lehet tagadni, hogy kétségbeesve rajtáznak felénk az égi lovasok.

Fekszem az elhagyott pusztán, tarkóm alá helyezett két tenyeremen s könny szivárog le a két halántékomon, amint a Hadak Útját nézem. Észre lehet venni, hogy a Hadak Útjának színe szinte világosabbá fordult át egy idő óta, ezüstfénye egyre inkább játszadozott villogva, mintha végső erőlködéssel rohannának felénk a maradékhúnok, valahonnét az Azovi tenger mellől. Sőt itt-ott mintha ki is válna már a háttérből egy-egy illovas és míg lováról szakad a hab, ő maga rekedten kiált:

— Öregisten, most segíts csak!

Igy vágatnak másfélezer év óta Magyarország felé... Most aztán közelednek végül.

Mert így nem mehet tovább!

Sárosban, Beregben és Ungban irtják, Háromszékben, Csikban éheztetik, a Bánátban verik a magyart, a Fertő taván túl pedig ki is pusztultak már egészen... Minek vagyunk még itt?... Mit akarunk tovább itten?...

Gyerünk el innét! Gyerünk vissza, Ázsiába!

Az Altáj és az Ural között, ahol úkapáink éltek valamikor és zengtek gyakran pogány énekeket, vár bennünket a régi haza... Ott senki sem fog bántani, elnyomni és sértegetni többé.

Vissza az őshazába!

Kerekedjen föl a még élő tizenkétfélmillió magyar; a csonka országból, a Felvidékről, Erdélyből, a Bánátból s csináljunk egy olyan népvándorlást, aminőt nem látott az emberiség a húnok, gótok, avarok és longobárdok világa

óta... Kerekedjünk fel összes magyar törzsek, nemzetségek és családok szerint, ülünk szekerekre s induljunk neki a Vereckei hágónak visszafelé!... Vigyünk magunkkal mindent, ami megmozdítható: még a kútostort meg a vedret is a gémeskútról; vigyünk magunkkal ekéinket, könyveinket, marháinkat, aprójószágainkat, mindent-mindent. Előbb azonban küldjünk követeket a négy világtáj felé mindazokhoz a magyarokhoz, kik a Föld szétszört zugai-ban tengenek és reménykednek konokul, hogy az Isten majd megsegíti őket is s egyszer még visszatérhetnek hozzánk... hívjuk haza testvéreinket, pajtásainkat, hívjuk haza az összes ismeretlen magyarokat Észak- és Dél-Amerikából, Kanadából, Ausztráliából, Marokkóból, Kuba szigetéről, Jáva szigetéről s Lengyelországból... Leszünk akkor összesen tizennégy millió.

Gyerünk Ázsiába!

Készüljenek föl az urak és vezérek hintón avagy nyeregben; jöjjenek a városok és vármegyék, a járások és a falvak; a csikósok tereljék össze a méneseket, a gulyások a gulyákat, a juhászok a nyájukat, a kondások a kondákat; rakjuk szekerekre bútorainkat s párnák közé apró gyermekeinket, úgyszintén csomagoltassunk össze mindent, ami múzeumainkban található, vigyünk magunkkal földjeink termését, de cséplőgépeinket se hagyjuk vissza; vigyünk mozdonyainkat és vasúti kocsijainkat, kevés ágyúinkat s néhány repülőgépeinket; mozduljon meg a Jablonkai hágótól a Törcsvári szorosig minden magyar ideszámítva a betegeket és a magukkal tehetetlen aggasztánokat is, hogy ne válhassanak ellenségeink martalékvá... Ne maradjon utánunk semmi más, csak a szántatlan és vetetlen föld ugaron és a pusztá házak. És a sikkasztó csönd, hogy rémüljön meg mindenki, aki a lábát tenné be ide utánunk, ha már elmentünk innét.

Mert itt nem lehet maradásunk többet! Istenünk, minden oldalról meg akarnak ölni bennünket...

Vissza az őshazába!

Ha megérkeztünk aztán az Ural és az Altáj közé, valahol a Balkas tó környékén, felgyülekezzenek az ország összes mérnökei s kimérnék mai hazánk régi határait, hajszálpontossággal. Mert nekünk talpalattal sem kell több terület, mint volt az ezerszentes Magyarországon Európában! Kimérnék rajta a határokat: északon az U-alakú bemélyedéssel, mely található volt a Javorina mellett, kelet felől kirajzolnák a háromszéki határdomborulatot, dél felől megvolna az Alduna szeszélyes kanyarmentete s hozzámérnék Horvátországot is Fiumével együtt... Utána a mérnökök kimérnék kinek-kinek a maga földrészét, a pallérok és munkások építeni kezdenék a palotákat és kunyhókat... Öt éven belül meglenne a virágzó Ős-Magyarország!

Micsoda vándorút lenne ez, Teremtő-Urunk!

Legelől ügetnének csöndes kocogóban a hadsereg lovasalakulatai, hogy hírt vigyenek előre s megbiztassanak minden országot és népet: békés szándékkal vagyunk s csupán az ősi hazát akarjuk elérni, hogy egyszer már nyugodtan hajthassuk le fejünket... A világraszóló karaván két oldalán haladnának csekély gyaloghadaink, mi-alatt leghátul, heti járóföldekre, rendőrök és zsandárok zárják be a menetet, hogy senki el ne maradjon a nagy útban és el ne vesszen egyetlen magyar is... Hisz oly kevesen maradtunk mára.

Ázsiába! Ázsiába!

... Nagy éjszaka van körülöttem.

Félhomály dereng mindenfelől, csak a csillagok lobognak szinte földöntúli fényvel... A Göncölszekere félig megfordult már rúdhegye körül, látom a Kisbrest, keleten magasra kapaszkodott már a Fiastyúk s végig, a mennybolton, a Hadag Útja sávósodik oly élesen, hogy kétségkívül közeledniök kell a húnoknak... Csaba királyfi nyílzó lovasai ők, akik több mint másfélszer éve vágatnak lóhalálban, mert meghallották messze-messze, hogy nagy szorongásban vagyunk a Tisza táján...

Sokáig nézem csillagzáporos útjokat. Talán szédület, talán félálom, de szabad szemmel is ki lehet érezni már egyes lovasokat, amint fúvó méneik sörénye fölé hajolva lobogó indulattal száguldanak, hogy segítségére legyenek a mindenkitől elhagyott magyar népnek... S ha itt lesznek egyszer, velünk együtt visszafordulnak s megindulunk valamennyien Ázsia felé. Mert itt nincs maradásunk többet!

Dehát lehet-e mennünk: ez a kérdés?

Mert az Ural- és Altájhegyek között téresedő síkságig ami népek laknak, bizonyára békés szívvel engednének át határaikon és földjeiken... Dehát lehet-e mennünk egyáltalán?

Hisz minden-minden visszatart!

Hogy hagyjuk itten az óbudai hegyvonulatot, melynek lábánál Árpád pihen valahol a lovával és figyel föl szakadatlanul a föld alól? Hogyan lehessen örökre hátat fordítanunk a Muhi pusztának, hol hatvanezer vitéz csontjai hevernek, alig ásonyomra a felszín alatt?... S itt van a munkácsi vár! E vár sáncáról indulatosan riadt rá egykor a rézdobosára Rákóczi, hogy vágjon bele abba a dobba, mert most következett el az utolsó harcnak időpontja! Pedig akkor már olyan sorsban volt valamennyi legénye, hogy a bőr csak lötyögött rajtuk a szünetlen koplalások folytán... Ugyanabban az időtájban esett meg, hogy a kemény Bercsényi hangosan zokogott fél az ungvári Drugeth-vár ódon folyosóján, mert hírvivő érkezett hozzá, hogy mindenfelől özönlik már az ellenség, egyedül Vak Bottyán hadakszik még az útalt német ellenében, a tarna-eórsi mezőn valahol... Csatázik tábori sátrában haldokolva, végelgyengülésben, mindazonáltal gyűlölködő méreggel.

Istenünk-Urunk, hogy menjünk innét Ázsiába!

Nem enged a mohácsi sík, ahol huszonkétezer dalia alszik négyszáz esztendeje s velük alszik a fiatal király is... Ki merné itthagyni a csáktornyai várat, melynek termelben összefont karokkal s dült lélekkel döngött aláfel Zrinyi Miklós, legháborgóbb lelke egész nemzetségének... Visszafognak a pataki vár kövei s ócska gyalogjárói, melyeken annyit tűnődözött egykor ama zempléni jurátus, hogy végül is temételen galibát okozon idehaza s idegen bujdosásban hajtsa le utoljára megfáradt, vén fejét...

Minden-minden visszahúz ehhez a földhöz!

Itt állnak, csonka tornyaikkal az ég felé mutatva, romladozó várkastélyaink s keblünkről letépett udvarházaink; visszahúznak a temetők, melyek lakói, ha rászánók magunkat egyszer az indulásra, kiemelkednének horpadt sirjaikból s csontkarjaikkal megfenyegetnének bennünket a túlvilágról, hogy ne hagyjuk őket magukra; visszafognak emlékeink ezer esztendőttől kezdve, hisz az emlékek mindenike harcot és férfias kimulást jelent... Seholy annyit nem verekedtek, mint ezen a földön s negyed-ötre a talpunk alatt mindenütt csontok vannak... Ezek a csontvázak hazájuk iszonyú védelmében estek össze utoljára egytől-egyig, akár gazdagok, akár szegények voltak földi életükben... Nem lehet itt hagynunk egyetlen négyszöglet is: mert Turóc vármegye nincs több a világon, de Hunyad vármegye sincsen. Nekünk csak ez az egy hazánk van: nem mehetünk vissza Ázsiába, de Brazília felé sem kerekedhetünk útnak.

Győznünk kell itten, vagy meghalni minden magyarnak!

Mára alábbvalók lettünk minden nemzetnél s a népek szeméjtévé váltunk. De el fog jönni az óra, ha közös sírba nem akarunk beroskadni, amikor megmarkoljuk mégegy-szer elhajított kardunkat!

Az Isten arra rendelt minket, hogy egyszál-szabalyánkkal verekedjünk itt halálunkig: szüleinkért, feleségünkért, hűgünkért, gyermekeinkért, betevő falat kenyérünkért, pusztá létünkért, nyomorult jóvendőnkért, s mindnyájunkat eltartó édesanyánkért: Magyarországért... Vagy győzni fogunk, vagy elpusztulunk mind. Tertium non datur!

... Fekszem a nyári pusztán s hallgatózom a nyári éjszakában. S úgy rémlik ismételtlen, mintha a csillagok belefáradtak volna a lobogásba, mintha húnyni kezdenének észrevétlenül. Virradat közeledik talán, mert a Hadak Útjának fénye is sápadozik... Ismét távolodik hát tőlünk az utolsó hún királyfi kétségbeesett lovasaival együtt... Távolodik, távolodik...

Végzet fekszik rajtunk, hogy senki pártfogónk és segítőnk sincsen. Egyszálmagunkban kell kiállni a síkra most is és meghalni inkább, mint döglődni tengve...

Mert így nem mehet tovább!

BONTAKOZÓ SZÁRNYAK

TÖRTÉNET

Irta: Lengyel Miklós

Szomorú, borús idő volt akkor este. Az ég sötétségét sehol sem szakította meg egy-egy ragyogó csillag. A Balaton víztömege komoran, mozdulatlanul feküdt medrében. Még a hold sem világított, az is elbújt a felhők mögé. A tihanyi kolostor, mintha őrzője lenne a vidéknek, úgy nézett le a völgybe. Nagy távolságban egyetlen fénylő pont — tábortűzünk volt. Körülültük a tüzet és mereven bámultuk a lehulló parazsakat. Régi, sok tábort látott cserkészek voltunk mindannyian. Most mi, a mindig víg fiúk szomorúan ültünk a búcsú tábortűz mellett. Elrepült a három hét, letelt a táborozás ideje. Idegen közöttünk csak egy volt, a parancsnok úr cserkésztsízt barátja. A tábortűzhöz való levonuláskor vettük csak észre, hogy a jobb lábát egy kicsit húzza. Most velünk ült ő is a tűz mellett. „Énekeljétek már valamit, fiúk” — szakította meg a csendet vendégünk nagysokára. Mi énekeltünk. Azután egyik fűzfapoéta társunk szavalta saját költeményét — nem nagy sikerrel. A figyelmet legalább is nem kötötték le ezek a számok. Vendégünk láthatta ezt, mert kérlelni kezdte parancsnokunkat, hogy meséljen valamit. Némán figyeltünk. A nagy csendben csak a rózsák ropogását lehetett hallani. A parancsnok úr — ki eddig a tűzbe nézett — felemelte fejét és hozzáfogott elbeszéléséhez.

„Egy önfeláldozó cserkésztől akarok most nektek mesélni. Olyan fiúról, aki nem tévovázott, amikor cselekedni kellett.

Annak a csapatnak, ahol ez a fiú cserkészkedett, volt egy hatalmas könyvszekrénye. A cserkészlet egyik barátja ajándékozta ezt a régi bútordarabot a csapatnak. Súlya minden bizonnyal több mázsa lehetett. Egy alkalommal, labdázás közben, a labda a szekrény tetejére esett és ott is maradt. Valamelyik kis apród mindjárt felmászott, hogy

lehozza. A nagy alkotmány szűtte lábai azonban nem bírták a felmászással járó rázkódást. A leugró apród meglökte a szekrényt, de ekkor az egyik korhadt láb kitörött. Az egész alkotmány rázuhant volna a szekrény előtt álló másik apróra, ha a szerencsétlenséget egyik jelenlévő cserkész az utolsó percben meg nem akadályozza. Pillanat alatt ott termett és vállával fogta fel az egyensúlyát veszített szekrényt. Azt azonban már nem tudta megakadályozni, hogy az apród feje a rádülő üvegajtót be ne nyomja. A cserkész a szekrényt esésében csak egy pillanatra tudta megállítani. De ez a pillanat elég volt ahhoz, hogy a kisfiú fejét kiszabadítsa az üvegkeretből. Elrántotta a több sebből vérző fiút és a szekrénytől messze lökte. A könyvtárt azonban tovább tartani nem tudta. Elengedte azt és elugrott. A szekrény így is rázuhant a jobblábára és összezúzta. Iszonyú fájdalmai voltak a fiúnak, amíg törött lábát ki tudta szabadítani. De még akkor sem jajgatott, még akkor is ura volt önmagának. Egyik apróddal kanna vizet hozatott és lábát a vízbe tette. A hideg annyira enyhítette fájdalmát, hogy hozzáfoghatott az apród mentéséhez. A sebekből az üvegszilánkokat kiszedte és a sebeket bekötözte. Tovább azonban már nem bírta: elájult.

Életmentése örök emléket hagyott hátra, sánta maradt egész életére. Azóta hosszú évek multak el. A közcserkészből csapattiszt lett és büszkén hordja az életmentő kiüntetését. A veszélyben igazi cserkész módjára viselkedett. Megtartotta a harmadik cserkész törvényt, mert ahol tudott, segített.

A parancsnok úr befejezte történetét. A tábortűz utolsó lobbant és tisztán láttam, hogy vendégünknek könnyes a szeme.

Egy pillantás sérült lábára s én tudtam, hogy nem a véletlenül múlt, hogy a parancsnok úr ma este éppen azt a történetet mesélte el.

Anyám

Ha az édesanyám
Örökké élhetne,
Akkor is meghalnék
Szívesen érte.

Mert az én anyámnál
Már nincsen jobb anya,
Törékeny kis asszony,
Arany minden szava.

Reggeltől napestig
Dolgozik és járad,
Mennyire szeretem
Az édesanyámat!

Oh! Ha ő nem volna,
Mi lenne énvelem?
Ruhát, cipőt ki ad,
Miből a kenyérem...?

Hogy ha elveszteném
Az édesanyámat,
Talán túl sem élném:
Megölne a bánat...

Mindenható Isten,
Hallgasd meg imámat,
Éltesd igen soká
Az édesanyámat.

Balogh Ferenc

A tábor

(Kuruc nóta után)

A cserkész táborra
Leborult az éjjel,
Valamennyi sátor
Egy a sötétséggel.

Parnok úr sátra
Feljebb van dombolva,
Ugy áll a középben,
Mintha templom volna.

Békén pihen immár
Minden cserkészfia,
Csak neki van gondja,
Csak neki van dolga.

Felnéz két szemével
A csillagos égre,
Emelt fővel járul
Az Isten elébe.

Reátámaszkodik
A cserkészbotjára,
Áldást imádkozik
Alvó táborára.

Fehérvári Imre

Október 31

Az ökörnnyál a szél hátán
Kacagva himbálja magát,
Tűnik, tűnik a boldogság,
Hall csak az enyészlet szavát!

Szökellő fénygyíkok között
Aranyesőt perget a fa,
S fülünkben halkan felelendül
Elmúlt nyarunk víg kacaja.

A szőke párás égeresz
Ködöt szítálva megcsordul,
S halk sóhajjal az október
November havába fordul.

Róka Zoltán

Harcgázzal védekezik a hagyma

Ki nem sirt még hagymatisztítás közben? Ki nem csodálkozott a hagyma „szomorító” hatásán, mikor a tábori kuktákat, sőt még magát a fűszakács urat is könnyekre fakasztotta?

A kémia fejlődésével analizálták a hagymát, sőt még a maró hatású anyag nevét is megállapították. Altyl-aldehidnek hívják. Ezt az anyagot használják a félelmes mustárgáz előállítására.

A tökéletesített világítótorony

Az amerikai Michigan tavon van olyan világítótorony, mely borult és ködös időben ködkürtjeinek megszólaltatásával egyidejűleg szikratávíró jeleket is ad.

A hanghullámok lassan haladnak, egykilométeres távolságot kereken három másodperc alatt tesznek meg. Az elektromos hullám ezzel szemben felette gyorsan terjed, gyakorlatilag ugyanabban a pillanatban hallják meg a hajón.

Ha tehát a hajó észleli a szikratávíró jeleket s utána 15 másodperc múlva éri el a ködkürt hangja, úgy 5 kilométer távolságra van a világítótornyól.

HIREK

NAGY KITÜNTETÉS

érte Ede bátyánkat, vitéz Faragó Ede országos vezetőtiszte. A Kultuszminiszter Úr, Pestvármegye népművelő titkárnak nevezte ki.

Új munkaköre miatt természetesen kevesebb ideje juthat a cserkészetre, de feladatának teljesítésével népművelő munkájában a cserkészmunka gazdag tapasztalataival felvértezve igazi cserkész „jó munkát” végezhet. A cserkészetre számítható kevesebb idő természetesen csak azt jelenti, hogy a szabad idejét legfelsőbb vezetésre fordíthatja.

Vitéz Faragó Edét új munkakörébe a sok tízezer cserkész szeretete kíséri s az az óhaj, hogy ebben a munkájában is olyan szívvel-lélekkel szolgálja az országot, mint eddig a cserkészéletben tette, teszi és fogja is tenni a jövőben is.

Szobrot kap Komáromi János. A nemrég elhunyt nagy író, Komáromi János, kinek haláláról mult számunkban emlékeztünk meg, legújabb hírek szerint Sárospatakon, ahol diákéveit töltötte, szobrot kap.

Az Érseki Kat. Gimnázium 26. sz. R. K. „Magyar Jövő” cserkészcsapata október 10-én, vasárnap ünnepelte alapításának 25 éves jubileumát. Reggel 9 órakor Pokorny Emánuel dr. prelátus, az intézet volt igazgatója celebrált a Rákóczi Kollégium templomában ünnepi, hálaadó szentmisét. Mise alatt a csapat cserkszei mindnyájan szentáldozáshoz járultak.

Mise után a parancsnokság reggelin látta vendégül a cserkszet vezetőit és a csapat tagjait.

A gimnázium zászlókkal és pálmákkal feldíszített aulájában délelőtt fél 11 órakor kezdődött a jubileumi díszgyűlés. Az ünnepi beszédet Radványi Kálmán dr. tiszteletbeli parancsnok és Tyúkoss Gyula parancsnok beszámolója követte a csapat első 15 évéről, illetőleg a további 10 év történetéről. Az ünnepséget befejező csapatinduló előtt a szervezőtestület elnöke kötötte rá a csapatzászlóra a jubileumi szalagot, melyen ezüst betűkkel van felírva: „Munkás mult — szebb jövő.”

A szegedi kiscserkszek október tizedikén nagy közös kirándulást rendeztek a Somogyi-telepi játszótéren. A kiránduláson mintegy kétszáz kiscserkész jelent meg, hús vezető kíséretében. A kirándulást emlékeztetéssel tette az egyes csapatok bemutatása. A vígabbnál vígabb számok után hatalmas közös játékokban vett részt minden kiscserkész. Legjobban a nagy karszalagos háború tetszett a sok gyermeknek. Ugy belezotték a játékba, hogy szinte még az uzonnáról is megfeledkeztek volna, ha a vezetők nem figyelmeztetik a gyermekereget.

A bicskei 188. sz. Turul cscs. tudóstója írja: „Csapatunk az idén tartja fennállásának 15 éves jubileumát... Azt terveztük, hogy vízcserkszek leszünk és kajákat építünk. Könnyű volt ezt kimondani, hogy „építünk”, de megvalósítani annál nehezebb, mivel nincs közöttünk olyan fiú, aki ebben szakképzett volna. Ügyességünk révén mégis sikerült elkészíteni és hála Isten, olyan jól sikerült, hogy magunk is megcsodáltuk saját munkánkat. Akármilyen nehéz munka volt is, azért mégis vígan az jó kedvvel dolgoztunk azon a kajakon, mely nem egy emberé, hanem a közé.”

A szegedi „talpas”

cserkszek részére, mielőtt még a gyűléstől országszerte tudomást szereztek volna, máris érkeztek adományok. Ugyanis a szerkesztőség tagjai, korrek-túrában olvasva a szegedi „Talpasok”-ról szóló cikket, anynyira fellelkesedtek, hogy ők maguk siettek összegyűjteni az otthon nélkülözhető ruhaneműket s azt a lapnak ajánlották fel. Lapzártáig beérkezett adományok:

- 1 télikabát,
- 1 sapka,
- 1 nadrág,
- 2 pár cipő,
- 1 ing,
- 4 pár harisnya,
- 1 kalap,
- 10 drb gallér és nyakkendő.

Hátizsákba
Dreher
csokoládét
és kekszet

TAKARÉKOSSÁGI NAP: OKTÓBER 31

Takarékossági tízparancsolat:

1. Dolgozz és keress.
2. Elj beosztással.
3. Jegyezd a kiadásaidat és vesd össze beveteleiddel.
4. Tartózkodj a felesleges kiadásoktól.
5. Tégy félre nem várt kiadásokra.
6. Szerezz takarékbetétkönyvet.
7. Biztass másokat is takarékosagra.
8. Szeresd otthonodat és törekezd családi házat szerezni.
9. Gondolj öreg napjaidra.
10. A takarékoság hazaifáság.

Dr. Balástalvi Kiss Ferenc h. vízcserkszet-vezetőtiszti Szegeden járt és a vízcserkszet-csapatok vezetőivel megbeszélést tartott. Szegeden egyre élénkebb érdeklődés nyilvánul meg a víziélet iránt.

A KEDVEZMÉNYES SÁTORBESZERZÉSI LEHETŐSÉGET

a szeptemberi zöld körlevélben már jeleztük. Egy 10 személyes Hangya-típusú vadonatúj őrsi sátrat sikerült a bolti árnál kb. 33%-kal olcsóbban, 180.— P-ért biztosítani. Még 10 drb. ilyen sátrat tudunk a gyárnál rendelni, ennyi anyag áll még rendelkezésre. Ezért azoknak a csapatoknak, akiknek készpénzük van, módjukban áll ezt a kedvező lehetőséget kihasználni. Tévedések elkerülése végett hangsúlyozzuk, hogy most rendelendő, új sátrakról van szó. A Hangya-típus hasonló a B-típushoz, csak belső elrendezése kedvezőbb, alapterülete ugyanaz. A vételárat a sátor átvétele alkalmával kell kifizetni. A sátrakat teljes felszereléssel szállítjuk.

A Cserkszszövetség Gazdasági Hivatala

Mit kell a német vízimentőnek tudni, hogy hivatalosan képesítsék. A német vízbőlmentő egyesület (Die Deutsche Lebensrettungsgesellschaft, D. L. R. G.) a legújabbban a következő teljesítmények könnyű elvégzését kívánja vizsgáin:

1. 15 perces úszás állóvízben, vagy 600 méteres úszás folyóvízben, a folyás irányában. Az állóvízben való úszásnál 5 percet háton kell úszni, a folyóvízben pedig az út háromnegyedrészt szintén háton úszva kell megtenni. A háton úszásnál a karok hátra egyenesen nyújtandók, vagy a mellkason keresztbe fektetendők.

2. Ruhában úszás: folyóvízben 200 méter, állóvízben 100 méter. Az úszásnál a cipő ledobandó.

3. A levetkőzést úszás közben is el kell végezni és pedig rendes úszás vagy vízitaposás közben. A víz mélysége legalább 2—3 méter legyen.

4. 17 m vízalatti úszás állóvízben, vagy 22 méter vízalatti úszás folyóvízben. A vízalatti úszást fejgráccsal kell megkezdeni (1—2 m magaslátról).

5. Hat perc alatt kétszer kell vízbe merülni és legalább 5 font nehéz tárgyat kell a víz fenekéről felhozni.

6. A vízbőlmentő fogások bemutatása egy 14 éven felüli emberen.

7. A szabaduló fogások bemutatása a vízben.

8. A Schäfer-féle mesterséges lélegeztetés elméletében és gyakorlati kivitelében való járatosság. (Mentők Lapja.)

Az I. kerületi cserkszjáték alkalmával a 7. számú értékelési pontnál hátrahagyott hátizsák megtalálóját kérjük, hogy azt tulajdonosához (Meszéná László őrsvetető, Budapest II., Ostrom-u. 19) a portót utánvételezve sürgősen küldje el. (Tartalma: 2 drb. viharkabát, 2 drb. pullóver, 1 drb. tőr.)

A budapesti 272. sz. „Kolping” cscs. okt. 24-én ünnepelte megalakulásának 15 éves jubileumát.

Néhány szám a szegedi cserkszvízitelep életéből. A szegedi cserkszvízitelep látogatóinak a száma 2238 fő volt és a telep vízitúráknyve 11.336 befutott kilométerről számol be az 1936-os évben. Ez a szám örvendetesen növekedett 1937 folyamán, mert a telep látogatóinak száma eddig 2400 és a megtett kilométerek száma 12.759.

A Délvidéki Aero Club „Tisza” és „Szeged” vitorlázórepülői felavatásán öt szegedi csapatból százhusz cserkész vett részt.

A szegedi kereskedelmi iskolában cserkszcsapat van alakulóban dr. Jahan Géza vezetésével.

A DMKE: 124/6. Sziráki csapat őszi csapatösszejövetelét dr. Ormos Zsigmond parancsnok vezette. Az összejövetelen a nyári csapatmunka aratásáról számoltak be az egyes csapatrészek parancsnokai. Igen érdekes volt dr. Révai József ker. társelnök beszámolója a talpas cserkszek földművelő munkájáról, amelyet a Tisza árterületén folytatnak az egyes külvárosi csapatrészek.

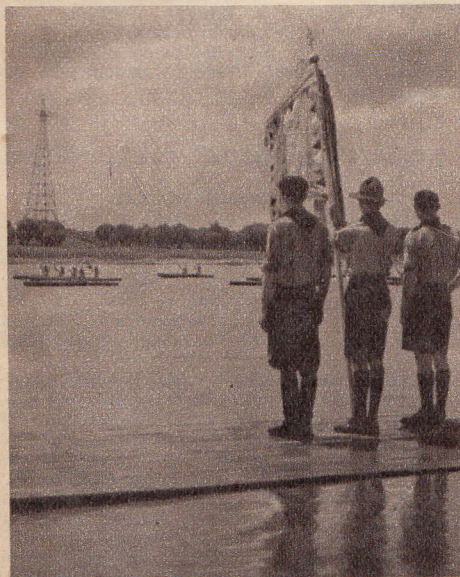

A rákosligeti 264. sz. „Hunyadi János” cscs. résztvevő a helybeli és környéki tűzoltóegyesületek légoltalmi kiállításán és gyakorlatán.

Pápán a csapatközi munka jegyében indult a cserkészév. Még szept. végén négy csapat 160 cserkésze Bakonybélbe rándult s másnap közös hadijátékban mérte össze erejét. Október 11-én 3 előadásban, mintegy 1000 leány és fiú s 300 felnőtt előtt tartották a közös nyári beszámolót, változatos köntösben tállalva fel a hasonló mondanivalókat. A bencések (159. Corvin) saját filmjüket „szinkronizálva” ausztriai táborukat szemléltették. Egy polgárista (454. Szt. László) monológban sírta el táboruk panaszait és örömeit. A tanítóképzősök (487. Maróthy) elemistákkal játszották meg, mint barátoktá össze Rápasalamon ifjúságával a táborozás alatt. A kat. munkásfiúk (456. Mikes) a táborba induló fiúnak és édesanyjának jelenlétében szemléltették, mit jelent nekik a cserkészlet, míg a ref. munkásfiúk (Búvár Kund), a Theol. öregcserkészekkel rendezett akarattjai táborokról „rádió útján” hoztak helyszíni közvetítést. A „kollégisták” (227. Tisza) „Puder Alfréd és a borz” hatásos rémdrámában adtak egy epizódot, süttői emeletes táborokról. 37 vetített képpel, a jamboree arca s néhány jó odaválási nótával a világtábor hangjai tetőzték be az egészét.

17-én a Sághegyen kutatók kórkorszakbeli cserepek után a 227-esek vezetőikára, míg este jelenkori cserepekben a 334-es Ostffyak, meleg kávéval vendégelték meg őket az ifj. egyesület helyeiben a leánykőr jóvoltából.

A szegedi 124-esek kajakversenye a Tisza kékszalagjáért, melyet a csapatparancsnok ajánlott fel.

A MAGYAR-LENGYEL CSERKÉSKÖR HIREI

A M. L. Cserkészkör Cseretábor vezetősége már most értesíti az érdeklődőket, hogy a júliusban rendezendő szokásos cseretáborozását jövőre is megtartja.

A táborozás helye valamely lengyel cserkészcsapat tábora. A táborozás ideje alatt és után lehetőség nyílik Lengyelország történelmi helyeinek és fővárosának megtekintésére. A táborozás időtartama három hét, összköltsége 90 pengő. Ez összegben már benne

van az itt táborozó lengyel csere-cserkész díj is. Jelentkezni már most a köri vezetőség-nél lehet. A felvétel, a jelentkezés sorrendjében történik.

Előadások a lengyelekről

A Magyar—Lengyel Cserkészkör téli előadássorozatát rendez, melynek a célja, a két nemzet irodalmi-, művészeti-, gazdasági- és történelmi bemutatása. Az első előadást a cseretáborról tartjuk. Meghívót a csapatokhoz küldünk.

Lengyelországi levelezésre izléses és olcsó levélpapír és levelezőlap kapható. (Cserkészház, Nagy Sándor-utca 6. sz. Borbély Károlynál.)

FULELŐ GAZSI

títkos szerkesztőségi hírszolgálatunk jelenté

... hogy nagy örömmel fogadták ország-szerzte a Magyar Cserkész Ezermester könyvét, mely minden cserkész könyvtárának állandó értéke lesz.

... hogy lapunk szerkesztősége szorgalmasan készül a nyári finnországi lazac-halász- és medvevadászexpedícióra. E célból a Budapest melletti nagytétényi lőtérrel hadiígyverrel céllovgyakorlatot tartott. Az egyik medvevadászjelölt 2 perc alatt 15 lövést lőtt ki állva a 200 méterre felállított céltáblára. A gyors lövésektől a puskacső egészen kimelegedett, de valamennyi lövés eltalálta volna a medvét. Hogy ki volt a lövőbajnok? Az persze szerkesztőségi titok.

... hogy a Magyar Cserkész szerkesztősége testületileg utazik le a pécsi országos fényképfelállítás megtekintésére. Valószínűleg felhasználják az alkalmat s a lap pécsi munkatársaival és barátaival egy Magyar Cserkész-délutánt rendeznek. Bemutatásra kerülnek a hollandi jamboree ismertető dia-pozítívek, szerkesztőségi titkokról fogják lerántani a leplet, s alkalmat adnak pécsi munkatársainknak, hogy jó ötleteiket elmondják.

... hogy a lap belső munkatársai a szerkesztő lakásán egyik szombaton éjszakai tanácskozáson vitatták meg a sok új ötletet, mely olvasóink előtt még titok, de...

... hogy a november 15-i számban a szerkesztőség „Otthon” számmal lepi meg olvasóinkat. Ezért örömmel látunk apróbb leírásokat, fényképeket, melyek cserkészotthonokra, vagy őrsi sarkokra vonatkoznak.

... hogy a szerkesztőség minden lehető elkövet, hogy a lap késés nélkül jusson el minden előfizetőjéhez. Ezért a lapzártát rövidebb időben állapították meg. Tehát lapzártá 12 nappal a következő szám megjelenése előtt. Később beküldött rövid közleményeknek csak az esetben tudunk helyet adni, ha még a lapzártá előtt jelentik nekünk a cikk beküldését s a lapban helyet tartottunk fent részére.

... hogy a Kiscserkész rovat vezetésében egyre nagyobb részt vesz Mindszenti Szoboda Béla, népies nevén Béla bácsi, kinek nevét a megszűnt „Apród” lap olvasói jól ismerik.

Szabó Déneske halálával mély gyász szállt Szabó D. Béla csapatfőszóra, a bácsalmási 579. sz. Tomori cserkészcsapat parancsnokának, lapunk munkatársának házára. Egyetlen kislányt veszítette el tragikus hirtelenséggel és a csapat is legkisebb cserkészt, kis reménységét tette sírba. Szabó D. Béla csapatparancsnok kétéves munkával előkészített és hét országra terjedő kerékpáros mozgótáboron volt cserkészeivel, amikor Hollandiában elérte a gyászúhr. A bácsalmásiak a vállalt kötelesség tudatával gyászkarzalaggal járták végig európai útjukat, a cserkészcsapat pedig virágokkal borított ravattal várta itthon. A jamboree megnyitásának napján volt a temetés és az itthonmaradt cserkészek és kiscserkészek megrendülve néztek egy piciny koporsó után, amelyben boldogabban hazába költözött a mindig mosolygó Déneske...

Takarékos cserkész Turán-cipőt használ!

Cserkészmunka.

Kiránduló- és iskolacipő

bőrbéléssel, békanyelvvvel 14.— P-től

Túrácipő zsiros krómcserezésű bagariabőrrel, dupla talppal, bőrbéléssel, gojserer varrással 24.— P-től

Minden sporthoz **Turán-cipő!**

Ifj. TERNÓCZKY JÁNOS
BUDAPEST, PODMANICZKY U. 49

Címre ügyelni! Telefon: 1-223-53
Vidéki rendelést gyorsan szállítunk.

A MAGYAR TURISTA EGYESÜLET VETITTEKÉPES ELŐADÁSAI

1937 nov. 11: Dr. Margittay Richárd: A Kisbatalon. 1937 nov. 25: Papp Lajos: Erdély. 1937 dec. 9: Szieberth Imre: A Lengyel Tátrától a lengyel tengerig. 1937 dec. 16: Dr. Zsembery Gyula: Miért járunk ki a szabadságra? 1938 jan. 13: Dr. Peitler Gyula: 3000 km autón és bakancsaj a Keleti Alpokban. (Mozgófényképpel is.) 1938 jan. 20: Keöpe Viktor: Székelyországtól — Kináig. 1938. jan. 27: Dr. Nagy Jenő: A magyar erdők madárvilága (hanglemezekkel). 1938 febr. 10: Dr. Prém Loránd: A magas hegyek esztétikája. 1938 febr. 24: Kaltmeker Pál: Kirándulás a Mecsekbe és a pécsi ünnepi játékokra. (Színes mozgófényképpel.) 1938 márc. 3: Dr. Thirring Gusztáv: A félszázados Magyar Turista Egyesület. 1938 márc. 24: Dr. Cholnoky Jenő: A Tisza. 1938 április 7: Kessler Hubert: Újdonságok a Baradlában. (Mozgófényképpel is.) Az előadások színhelye: Szföv. Pedagógiai Szeminárium díszterme. Budapest, VIII., Mária Terézia-ter. 8. III. em. Nap: Csütörtök. Idő: Este pontosan 7 óra. Belépődíj: 30 fillér. Vendégeket mindenkor szívesen látnak!

KÖNYVISMERTETÉS

Lagerlöf Zelma: Csodálatos utazás, címen megjelent könyve a világhírű „Nils Holgerson útja a vadludakkal”, csak a Kipling könyvek mérhető hozzá érdekességben és különleges szépségben. Kisebbségi számára mesés-könyv, de sokkal inkább érdekli a nagyobbakat, mint állattörténet és útleírás, tele izgalmas részletekkel. Jó fordításban, szép kiállításban igazi értékes karácsonyi ajándék az Athenaeum könyvpiacának.

Arthur Ranson: Fecskék és fruskák a felfedező című műve a tavalyi kedves Fecskék és fruskák további kalandjait tárgyalja. Ez is olyan friss, ötletes vakáció-történet, mint az első fele, sőt talán még gazdagabb érdekfeszítő kalandokban, nemcsak kislányoknak, hanem cserkészeknek is öröm átélni velük egy ilyen nyaralás boldog felfedező útjait. Athenaeum-kiadás.

Palotay Boris: Julkája leánytörténet. Leányoknak szerez örömet egy ilyen bátor, talpraesett, melegszívű mai kis lánynak a megismerése, aki mindenütt megtalálja a helyét. Családban, iskolában, egy nyárra vállalt állásban, a mai élet sok nehézségén megy keresztül, nagy problémákkal ismerkedik meg, de akármilyen valóságos is a téve története, mégis könnyű, derült, jól végződő olvasmány. Athenaeum-kiadás.

Etich Kästner: Emil meg a három kergyerekek. A híressé vált: Emil és a detektívek című mű főszereplőinek egy további kedves és érdekes kalandja. Akik ezt a filmet is látták, bizonyosan kétszeresen örülnek majd ennek a történetnek. Athenaeum-kiadás.

Mit magyarkodunk

„Mit magyarkodunk azzal, hogy Bécsset, Lipcsét, Drezdát, Boroszlót írunk, mondunk? Ugyse teszi ez magyarrá a helyeket. Ha német város, nevezzük német néven!” — Van aki így beszél. (Nini, mért nem *deutsch* néven?)

Féligazság nem igazság. Mert a való az, hogy eszeágában sincs magyar részre Bécsset annak, aki így nevezi. Csupán egy ősi szavunkat tartja fenn, amely szó tanúskodik, mennyire ismerték eleink Bécsország (Ausztria régi nyelvünkön) székhelyét. Ha Varsónak magyar neve van, csak annak jele, hogy műveltségünk, hatáskörünk, szemünk elhatott odáig. Nézz meg egy német térképet: a félvilágot saját nyelvükön tudják nevezni, a német műveltség széles látókörét hirdelve. New-York nekik Neuyork, Kolozsvár Klausenburg, Moszkva Moskau, stb. Kerested-e már francia térképen Londont? S úgy-e Londres volt a helyén? S az angolok mégse tiltakoznak holmi francia terjeszkedési kísérletek ellen, mindenki természetesen veszi: ez a francia nyelvben London neve, hát így mondják a franciák hivatalos és magánéletben Londont. Amint hogy Genuát Gènes-nek, Mantuát Mantoue-nak, Prágát Prague-nak, Kairót Le Caire-nek, Kölnöt Cologne-nek, Bécsset Vienne-nek stb. találjuk a francia szövegben, soha másképp. Végignézheted aztán minden nemzet térképét, szótárát: látni fogod, egy se mondott le arról a jogáról, hogy a világot, a külföld hegyeit, vizeit, városait tulajdon nyelv

vén nevezhesse. Már is hány régi szavunkat elfelejtettük?! Kuruc eleink még *Ilyvó* néven emlegették Lemberg (ma: Lwów) városát, *Danckába*, nem Danzigba bújdotak az önkény elől; Mátyás királyunk nem Breslaut, Olmützöt foglalta el, hanem *Boroszlót, Alamócot*. Jassy (Románia) hajdanta *Jaszvörös, Gurgyevo-Giurgiu* nekünk *Szentgyörgy*, Ruszcsuk *Oroszcsik*, Viddin *Bodony*, Turn-Szevevin *Szörényvára* volt. Az *Orbász* folyó ma már ugyan *Vrbas, Szendrő* ma *Szmederevo, Bosnyavár* ma Szerajevó: de nekünk magyaroknak szabad-e felednünk dicső középkorunkat, a régi Macsói, Szörényi, Bosnyák bánaságoknak nyelvbéli emlékeit? — Nyugatra nézel, keresed, hiába keresed *Ágostát, Kolonyát, Norimbergát*: a mai magyar térképek csak *Augsburgról, Kölnről, Nürnbergről* beszélnek, mintha soha semmi közünk nem lett volna velük, mintha magyar diákok ezrei sohasem járták volna Némethont, mintha *Vittemberga* (Wittenberg) kapuját nem mi dönggettük, mintha *Misnye* (Meissen) uccáit nem magyar huszárok nyargalták volna végig. Miféle kegyetlen szél fújta ki fejünkbeli századok megszentelte magyar neveinket? S miért élünk itt olyan gyökértelen idegenül, mint ha őseinktől egy-két üszkös romon, néhány sirvavigadó nótán és egy nagy üres pusztaságon kívül semmi se maradt volna ránk?

—skó

KULÜGYI HIREK

Az **Österreichischer Pfadfinderbund** 25 éves jubileumi ünnepeinek sorozatában nemzetközi cserkészkiállítást rendez a bécsi Hagenbund helyiségeiben. A kiállítás november 7-én, 10.30-kor nyílik meg és 21-ig lesz nyitva. A kiállítás védnöke, dr Schuschnigg kancellár. A kiállítás magyar részének rendezője dr Vida Vilmos. A megnyitáson a Szövetség elnöksége és előreláthatólag a III. kerület cserkészei képviseltetik magukat.

November elején Budapesten tartózkodik Mr Howard Oakley, a madrai Eversleigh Boys Club vezetője és az ottani cserkészek parancsnoka. Budapesti tartózkodása alatt indiai keskenyfilm előadásokat szándékozik tartani a cserkészek részére. Ugyan-e csapatnak a farkaskölyökvezetője egyébként most egy évre a budapesti Testnevelési Főiskola hallgatója.

A világ főcserkésze és neje októberben ünnepezték ezüstlakodalmukat. Ez alkalomból számtalan tisztelőjük üdvözölte őket. A M. Cs. Sz. is csatlakozott a szerencsekívánókhoz és szerencsekívánataihoz mellékelte „nagyon magyaros, néha nagyon hasznos, de nem mindig cserkészszerű ajándékként” 24 üveg régi tokaji bort.

A lett cserkészsövetség 1938 júl. 22. és aug. 1. között rendezi negyedik nemzeti nagytáborát, amelyre a magyar cserkészsövetséget is meghívta. Az OIB, a meghívás elfogadását határozta el és megbízta a külügyi vezetőt az előkészítő munkálatok megkezdésével.

A litván cserkészsövetség 20 éves fennállása alkalmából, 1938 júl. 8—18 között rendez jamboree-t Aukstoji Panemuneben, Kaunas mellett. Előreláthatólag az a csapat fog ezen résztvenni, amely a lett jamboree-n is résztvesz.

A lengyel cserkészek közbenjárására a lengyel légvédelmi liga a magyar repülőcserkészeknek egy „Czuwaj” nevű síklőrepülőgépet ajándékozott viszonzásul azért a vendégarbátságért, amelyben a lengyel cserkészek a hármashatárhegyi repülőtáborban részesültek.

New South Wales cserkészsövetsége az ausztráliai 150 éves jubileum alkalmából Sidney mellett jamboree-t rendez 1938 dec. 29. és 1939. jan. 9. között.

Az **Österreichischer Pfadfinderbund** az 1937 március 16-án hozott törvény értelmében az Österreichisches Jungvolk szervezetéhez tartozó, egyenruháját megtartja, azonban az ÖJV. jelvényét a cserkészjelvény mellett viselik ezentúl az osztrák cserkészek.

Pályázat az ifjúság számára

A magyar tanulói ifjúság nyelvörző buzgalmanak ébrentartására Pintér Jenő tankerületi főigazgató a következő pályázatot hirdette a fővárosi és vidéki diákság számára:

A magyar nyelvhelyesség kérdéseit az ifjúság egyre buzgóbban figyeli. Az érdeklődés fokozására pályázatot hirdetek a következő címmel: A magyar diák hivatása anyanyelvünk védelmében.

A pályázók üres szövegek és szónokias stílusvirágok nélkül mutassanak rá a tenni-valókra, vessenek fel eszméket, adjanak ötleteket. Megfigyeléseik vonatkozzanak az életre és az irodalomra. A kiküszöbölésre ítélt idegen szavak helyett gyűjtsenek vagy alkossanak új szavakat. Forrásaikat mindenütt jelöljék meg.

A pályázatban résztvehet minden fiú vagy leány, aki 1937 decemberéig valamelyik hazai középiskola V—VIII. osztályába jár, vagy valamelyik képzőintézet, felső kereskedelmi, ipari és mezőgazdasági iskola nyilvános tanulója. A lehetőleg géppel írt pályaművek 1937 évi december hó 31-ig közvetlenül a budapesti tankerületi főigazgatói hivatalba küldendők be. (II., Hunyadi János-út 1. sz.) A pályázó nevét jelítség levélbe kell zárnai, a jelíget rá kell írni a pályamű elejére. A postán küldött kézirat külső borítékán jelezze a pályázó, hogy kézírata a magyar nyelvhelyességi tétel egyik versenyző pályázata.

A pályanyertes mű szerzője száz pengő jutalmat kap, tizenkét másik pályamű pénzjutalomban, tizenkét pályamű könyvjutalomban részesül.

Irodalmi és rajzpályázat

A Magyar—Lengyel Cserkészkör irodalmi és rajzpályázatot hirdet. A pályázat kettős és mindkettőre külön-külön is lehet pályázni.

1. Pályatétel. Megirandó a magyar—lengyel testvériség dala, vagy más költői alkotás hagyományos együttérzésünkről és újabb összefogásunkról: közös nemzeti eszmények eléréséért. (A külső forma lehet vers, próza, elbeszélés, vagy drámai jelenet.)

2. Barátságunk kifejezésére és erősítésére olyan levelezőlap tervezendő, mely esetleg

Órai állatjelvény (nikkel) 40 fillér, ezüst Hilmos kézelőgomb P 2.60. (Postán +30 fillér). Csapatmonogramok, zászlórúdeszcsok stb. Készíti: Kérj aránylatot!

Peiniger Károly öregcserkész
Budapest, XI. Horthy Miklós út 28

alkalmasan felhasználható karácsonyi, újévi és húsvéti üdvözlésre is.

Jutalom: 1. díj: 15—15 pengő

2. díj: 10—10 „

3. díj: 5—5 „

4—6. díj: Lengyelöldön c.

könyvünk.

A jutalmazott pályaművek kiadásának és közzétételének jogát fenntartjuk. Beküldés jelítség levél kíséretében történjék.

A feladat megoldása nem kívánja senki kezét megkötni, sem forma, sem tartalom tekintetében.

Beküldési határidő: 1938 január 1.

Az eredményt a Magyar Cserkész 1938 február 1-ei számában hirdetjük ki.

Pályázatok a Magyar—Lengyel Cserkészkörhöz, (Budapest, V. Nagy Sándor-utca 6.) küldendők.

A

„nyári pályázat” eredményei

I. Az irodalmi pályázat

„Tábori naplók” csoportjában az első díjat, 20 pengőt nyert Breznovits József, a 39. cscs. tagja, a második díjat, 10 pengőt nyert Juhász Ferenc, a 463. cscs. tagja, harmadik díjat, 5 pengőt nyert Füstös István, a 863. cscs. tagja. Dicséretet érdemelnek: Farkas Lajos (913. cscs.) és Tonhauser Henrik (208. cscs.).

A „Legérdekesebb vakációi élmények” csoportjában első díjat, 20 pengőt nyert Kaposvári Gyula, a 196. cscs. tagja, második díjat, 5 pengőt nyert Szurmaj Ernő, a 196. cscs. tagja. Dicséretet érdemelnek: Bálint Pál (144. cscs.), Csatlós János (929. cscs.), Farkas Lajos (913. cscs.), Halkovics László (238. cscs.), Hirt Ottó (673. cscs.), Hoffmann Miklós (79. cscs.), Horváth János, Kern Róbert, Pelényi Ferenc (204. cscs.), Schwimmer István és Szakács Gábor.

A „Jamboree-naplók” csoportjában első díjat, 20 pengőt nyert Pálffy József, a 314. cscs. tagja, második díjat, 10 pengőt nyert Eördögh Bertalan, harmadik díjat, 5 pengőt nyert Boleman Tibor (5. cscs.).

II. A gyakorlati pályázat

„Csomók és kötések egy-egy mesterségben” csoportjában első díjat, 20 pengőt nyert Parragh Sándor, a 326. cscs. tagja, második díjat, 10 pengőt nyert Pachner László. Dicséretet nyert Parragh Sándor (326. cscs.) második dolgozata.

„Miert hasznos a csomók ismerete” csoportjában első díjat, 20 pengőt nyert Horváth János, a 82. cscs. tagja, második díjat, 10 pengőt nyert Parragh Sándor, a 326. cscs. tagja. Dicséretet nyert ifj. Boross János.

MEGHÍVÓ

A MAGYAR CSERKÉSZSZÖVETSÉG f. évi december hó 28-án tölti be működésének 25. évét. Ebből az alkalomból és az 1936. évi november hó 22-én tartott rendes közgyűlésünkön alkotott és a m. kir. belügyminisztérium részéről f. évi szeptember hó 9-én 177.771/1937. VII. a. szám alatt jóváhagyott alapszabályok kihirdetése, valamint az új alapszabályok hatálybalépése folytán szükségessé vált választások megtartása céljából a Szövetség közgyűlési tagjait f. évi december hó 19-én (vasárnapra), határozatképtelenség esetére december hó 28-ára (keddre) d. e. 10 és 1/4 órára a Magyar Tudományos Akadémia dísztermébe (Budapest, V. Ferenc József tér)

ORSZÁGOS KÖZGYŰLÉSRE

meghívom.

TÁRGYSOROZAT: I.

1. Elnöki megnyitó.
2. Ünnepi beszéd a Cserkészszövetség 25. évéről.
3. Üdvözlések.
4. Megemlékezések és elismerések kiadása.

II.

1. Elnöki bejelentések.
2. Főtisztviselők jelentései.
3. Az 1936. évi zárószámadás.
4. A felmentvény kérdésében határozat.
5. Keretköltségvetés az 1938. és 1939. évekre.
6. A szövetségi szervek és tagok által a közgyűlés előtt legalább két héttel írásban benyújtott (alapsz. 14. §., 2. p.) indítványok.
7. Választások. (Általános tisztújítás.)
8. Elnöki zárószó.

DR. PAPP ANTAL s. k.
országos elnök.

A közgyűlésen az alapszabályok 8. §. a. 10. pontja értelmében minden — e meghívó megjelenése napjáig — érvényesített igazolvánnyal bíró megkezdett 35 fő (kiscserkész, cserkész, öregcserkész, vezető) után egy képviselő jelenhet meg. Ha a szervező testület jogát nem elnöke útján gyakorolja, megbízottja csak igazolt cserkészvezető lehet. A csak kiscserkészcsapatokat szervező testületek, mint rendkívüli tagok, csak egy megbízottat küldhetnek ki. Egy-egy személy legfeljebb 10 szavazatot gyakorolhat. Az évi tagdíjnyugta nélkül a közgyűlési képviselők megbízólevelei nem érvényesíthetők.

ÜZEN AZ M. CS.

Emberek! Hogyan lehet az, hogy kelet (dátum) még elvélve sem kerül a leveleitekre?! Pedig úgy odatartozik, mint a cserkész gomblyukába az aranyos lilium... Azt is hiába kérjük, hogy a papírnak csak az egyik oldalára írjatok és hogy a lakástok címét írjátok rá a levélre is, ne csak a borítékra. A „legközelebbi számban” való közlést kár kérni! Nem valószínű, hogy a szerkesztőség teljesíteni tudja a kéréteket. Bírálót szívesen frunk, de a túl sok verset magatok unánatok meg leghamarább (főként a — másét!) — **F. T. I.** Őszinte meghatottsággal olvastam versedet. Maga a költemény is szépen gördülő, ügyes alkotás, még ha „Kuruc-utánzat” is. De leginkább megfogott a táborparnok lelkébe való ritka beelátás. Meleg lélek kell ahhoz, hogy ilyennek lássa a parancsnokát. Amint lehet, sort kerítünk rá a lapban. — **B. F.** Igen rendes dolog, ha valaki így szereti az édesanyját. Vajjon tettekkel is iparkodsz neki örömet szerezni? A verset a közölhetők közé tettük: alkalomadtán sorát ejtjük. A jövőre nézve: óvakodjunk a szerzetelenségtől. Lehetetlen — sajnos, — hogy az édesanyák testileg is örökké éljenek. Ilyet a jó Istentől sem kérhetünk. — **F. I.** Ha csak a verseid címeit látnám, akkor is tudnám, hogy 16—17 esztendő vagy. Ennek a kornak kavargó, ködökkel, fájó sejtésekkel, meg nem értéssel, árvasággal küzködő arca néz felém frásaidból. A versek nem rosszak, de a belőlük kicsendülő világfájdalom nem való a M. Cs. lapjaira. Akarjunk urai lenni az életnek, ne magával sodort áldozatait! Könnyek, édes-bús várás, csöndes magány? Nem ez kell a mai magyar fiúnak, hanem igenis „bát-ran, vadul a jövőbe nézni!” — **Körösladány.** Ahhoz, hogy tanácsot adhassak, jó volna tudni, hogy voltaképpen mennyi idős vagy. Szörnyen igazad van abban, hogy „a cserkészhát el lehet nyúzni, de kinőni sohasem!” Ha 18 éves elmúltál, jelentkezhetsz az

„1000-es öregek” csapatánál, amelyben a saját csapattal nem bíró, úgynevezett magányos öregcserkészek tömörülnek. Vagy a fiatal Magyarság táboraiba léphetnél. Mi megbecsülünk és keményen megfogunk minden testvérkezt! A lapunk iránti szeretetért külön köszönet!

Verseidre nehéz bírálót mondani. Mert gondolataid bősége, mélysége meglepő. Azonban kifejezésed módján még sokat kellene csiszolnod. Ha egyszer összeülhetnél valakivel, aki sorról sorra figyelmeztetne a hibákra, hamarosan jó verseket írnál.

Lombfűrész munkához, szükséges falemezt, ha csak kisebb mennyiségben van erre szükséged — mivel az árkülönbség nem lehet lényeges, — bármelyik közeli asztalosműhelyben vásárolhatsz. Ha ellenben nagyobb mennyiségre van szükséged, akkor érdemes utánajárnod, hogy a leggazdaságosabb beszerzési forrást (több nagykereskedőnél való érdeklődés után) felkutasd. — **Bátaszéki Endre.** Új cserkészjátéktervezeteted áttanulmányozás céljából átadtuk az orsz. cserkészjátékvezetőtiszti úrnak. A játék leírása abban a formában, ahogy beküldted, nem teljesen világos és csak nagyon nehezen érthető meg. A M. Cs.-ben nem tudjuk leközelíteni. — **Bekötési táblát** csak a Magyar Cserkész legutóbbi (1936—37.) évfolyamához lehet kapni. Ára: 1.50 P. Megrendelhető a kiadóhivatalnál. — **Rajvezető** — idősebb, kiváló örsvezető, akit a csapatparancsnok úr a rajvezetői harmadik csíkkal a többi örsvezetőtől megkülönböztet. Ezzel szemben rajparancsnok — rendszerint tiszti (csapat-tiszti), de legalább segédtiszti, a cserkészraj parancsnoka. A kettő közt tehát lényeges különbség van! — **Kürthy Miklós.** Verseidben a gondolatok egytől-egyig nagyon jók, mondhatnám kitűnőek. A versek technikája már nem ilyen kifogástalan, rímek, ritmusok sántikálnak. De úgy érzem, érdemes a verseléssel foglalkoznod, mert határozottan van mondanivalód a mások lelkének. — **Har-**

sányi I. Március 15-i megemlékezésed igen ügyes és lelkes írás. Szónoki beszédnek igazán jól megfelelt volna. De a nyomtatott papírnak másféle igényei vannak. Erre még magadtól rá kell jönnöd. Általában csak a vezető cikkekben szokás pusztán gondolatokat hozni, de a fiúnépség nem is szereti! Annak gyakorlatias és élvezetes írások kellenek. Abban ügyeskedjék az író, hogy gondolatait alkalmas csomagolásban tudja olvasóinak „beadni”! — **Kutszeghy J.** Amennyire becsülöm lángoló hazaszeretetedet, annyira sajnálom, hogy verselmitudásod még nem alkalmas érzéseid méltó kifejezésére. Verseid bizony még gyöngék, a mondókádát még nem bírod kellőképpen a kötött formába hajtítani. Irredenta verseinkbe sem szabad durva, gyalázkodó kifejezéseket iktatnunk, mert ez már nem költészet. Az ellenség becsmérlése különben sem komoly dolog. Azt írod egy helyen: „Iszonyatos, piszkos, rút kéz, mely fenyegetve csak rád néz...” Hát a kéz mióta tud nézni? Másutt „Istenünkben és „ott fen” (!) a rím. Hát így bizony nem lehet verselni! De azért jó barátok maradtunk, úgy-e? Annyit ér az ember, amennyit elbír az igazságból. — **Árpád.** A jelvény-ötletet köszönjük, közölni fogjuk. A másikba néhány hiba csúszott, például fád se magyar szó. — **Tóváros.** Névtelenül beküldött dolgokkal elvi szempontból nem foglalkozhatunk. — **Horváth J.,** Szeged. Hálás köszönet.

Indián-sátor leírása jól megtalálható az amerikai cserkészek kézikönyvében, a Handbook for Boys-ban.

Sok érdekes adatot találtak Temesy Győző Csejenek romlása, Franklin-kiadású könyvében is. Az indián gyöngyfüzésről és nyilazásról, nyomolvasásról stb.-ről, a régi Magyar Cserkész is hozott közleményeket.

A **vászonimpregnálásra** vonatkozólag nem ismerünk tökéletes és biztos módszert, de majd utánanézzünk és közöljük veletek, mihelyt érdemlegeset tudunk.

Rejtvények – Feladatok

1937. november 15-ig küldendő be megfejtésük a következő címre: „Magyar Cserkész rejtvényei”, Budapest, V. Nagy Sándor-utca 6. szám.

Megfejtések, jutalmazottak: Az okt. 1-i számban közöltek megfejtése: 1. Arany Toldija a Múzeum-kertben. 2. Károlyi-szobra a Széchenyi-szigeten. 3. Bem apó szobra a Pálffy-téren. 4. Veress Pálnó szobra az Erzsébet-téren. 5. Tisza-szobor részlete a Kossuth-téren. 6. Hunyadi szobra a Hunyadi János-úton. 7. Szent György-szobra a Halászbástyán. 8. Nagyatádi Szabó István szobra a Kossuth-téren. 9. Semmelweis orvos-szobra az Erzsébet-téren.

Teljes egészében a következők helyesen megfejtették: Barsó Miklós Bp., Bogyó Sándor Bp., Gissinger Gábor Bp., Gyarmathy István Bp., Hervei Endre Csongrád, Maruch Géza Bp., Sámuel Egon Bp., Török Endre Bp., Virágh László Bp.

A többiek, megfejtésük helyessége arányában, pontszámokat kaptak. A jutalmakat elküldöttük. Mindenki kapott nagyszerű könyvet és csinos futurit-dobozban Gibbs-fogszappant.

I. Vajjon tényleg takarékoság !?!

A következő javaslatot kaptuk. Itéljétek meg, hogy helyes-e a beküldő Görög Orbán elgondolása. Javasolja ugyanis: „a tü-

zelőanyag gyertyaszerű égetésének minél szélesebb körben való ismertetését... Szükségesnek vélem — írja tovább, — hogy a Magyar Cserkész ismertesse azt a nem eléggé ismert tényt, hogy nemcsak az új-rendszerű kályhákban, hanem a régi... samott-bélésű kályhában is a leggazdaságosabban a „gyertyaszerű” égetéssel tüzelhető a szén, vagy a tojásszén... „A gyertyaszerű” tüzelés lényege a következő: például az egy-aknás samott-bélésű kályhát megtöltjük szénnel. A szén tetején fával tüzet gyújtunk. A szén lassan és egyenletesen ég el, felülről lefelé... Nincs sem füst, sem gázzag s nem kell állandóan rakogatni a tüzet és a hamú is sokkal kevesebb, mintha a szokásos módon tüzelünk...”

Ime a levél. Mit gondoltok

- lehet-e így tüzelni?
- takarékosabb tüzelési mód-e?

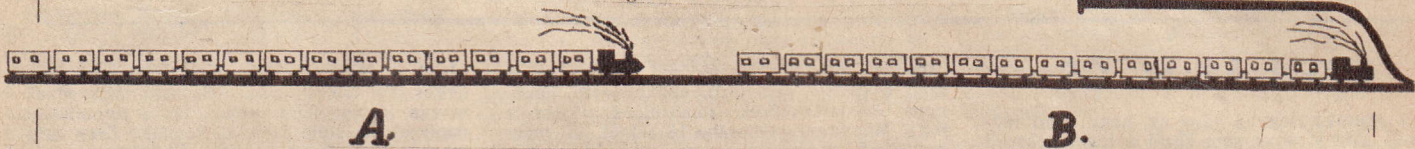
A legjobb válaszokat leközzöljük és külön is jutalmazzuk.

2. Készítsünk cserkész keresztrejtvényt !!!

Az ötletes, nem túlsok kérdésű, a cserkész-életből vett tárgyú keresztrejtvényt közlésre elfogadjuk és külön is jutalmazzuk.

4. Ki lenne ötletes vonatvezető ?

Az A gyorsvonat meg akarja előzni a fővágányon előtte ugyanolyan irányba haladó B személyvonatot. A kitéréshez csak a rajzon vázolt holtvágány áll rendelkezésre, melyre legfeljebb 10 kocsi fér. Mindkér vonat azonban 15—15 kocsiból áll. Hogyan sikerül mégis megoldani a feladatot ?

„ROLLER”-PÁLYÁZAT

Bemutatunk egy osztrák „hórollert” és egy amerikai „korcsolyarollert”.

Ezzel kapcsolatosan pályázatot hirdetünk, melyen minden előfizetőnk résztvehet. A feladat:

Készítsünk „hórollert”, vagy „jégrollert” s küldjünk erről olyan leírást (lehetőleg rajzokkal és fényképekkel), melynek alapján olvasóink otthon elkészíthetik.

Határidő: 1937 dec. 31

Első díj	30 P
Második díj	20 P
Harmadik díj	10 P

SZERKESZTI : FODOR ÁRPÁD

A GALAMB

Ha a magyar ember valakit igen kedvesen akar szólítani, azt mondja neki : „Galambom, tubicám !”

Ez a kedves, szép madár a kiengesztelődés, béke és szeretet jelképe. Olajággal repült vissza Noé bárkájába és galamb képében jelent meg a Szentlélek az apostolok fölött. Eleven ékessége a nagyvárosoknak és az akáclobos falvaknak egyaránt. A gyermekek is nevelhetik, mert tartásuk kevés munkát kíván. Igazán mintha csak az ember gyönyörködtetésére, örömeire teremtette volna a jó Isten. Pedig valójában hasznót is hajt és nem okoz olyan nagy károkat, mint némely rosszakarói állítják.

Eleségét maga keresi meg ; a földre hullott gabona-szemeket szedi fel, melyek úgyis kárba vesznének ; nem karpágál és legtöbb hasznót hajt a gyommagvak elpusztításával. Inkább csak a díszgalambokat kell etetni, a haszongalambokat csak télen. Vízükről is gondoskodnunk kell, kivált ha be vannak zárva helyhez szoktatás vagy teletetés céljából. Búza-ocsut, árpát, aprószemű kukoricát, kölest és bükkönyféléket adjunk nekik, de csak annyit, amennyit meg tudnak enni.

A legjobb haszongalambfajták : a postagalamb, a Strasser, a pacsirtagalamb és a parlagiak. Díszgalambok : a gólyás, begyes, keringő és pávagalambok.

A postagalambok különösen a világháborúban okoztak hasznót csodálatos teljesítményeikkel. A haszongalambok általában hússal szolgálnak az ingyencsibének. 6—7 hónapon keresztül úgyszólván ingyen finom pecsenyével látják el a konyhát.

Földolag a galambok jó elhelyezése. Legjobb lakóhelyük pedig nem a galamb-

duc, hanem a léghuzat nélküli tiszta, egészséges padlás. Ott minden pár részére két fészekről kell gondoskodnunk, mert még nem cseperedtek föl a kicsinyek, mikor már az új tojásokat tojja és költi az anya.

De most átadom a szót *Báldy Bálint* m. kir. gazdasági felügyelő úrnak, a gödöllői baromfitenyésztő iskola igazgatójának :

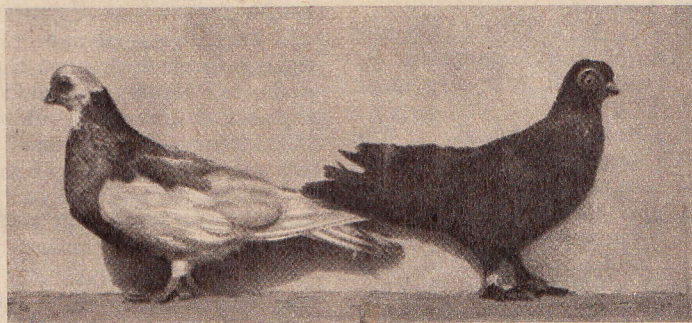
— Tenyészgalambjainkat télen nemek szerint külön zárva tartjuk. Kora tavasszal összeeresztjük őket. Ha bizonyos egyedeket szín vagy egyéb kívánalmak szerint akarunk összepárosítani, ezeket külön ketrechen zárjuk össze 10—12 napra, amíg csak teljesen össze nem barátkoznak.

Szabadba eresztett galambjaink tavasszal megkeresik régi fészkeiket és 8—10 nap alatt megtöjítik tojásaikat, kettőt. A kiköltéssel a hím is foglalkozik, rendszerint reggel 8 órától délután 5—6 óráig.

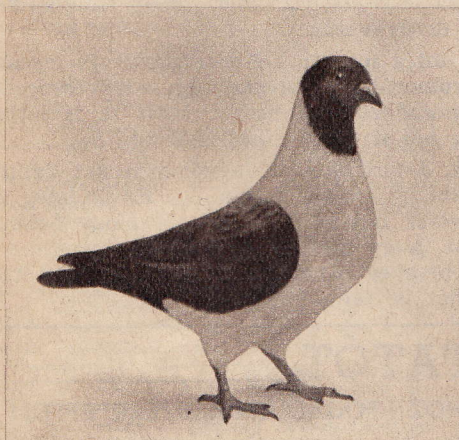
A tojásokból a 18. napon bujik ki a két kis tehetetlen galambfióká, amelyek teljesen a szülői gondozásra szorulnak. A keltetés utolsó napjaiban az öreg galambok begyében sárgás, lágy anyag képződik ; ezt nyújtják első táplálékul fiókáiknak. Ez az anyag mind sűrűbb és sűrűbb lesz, egyhetes korukban már begyükben pár óráig puhított szemeket tömnek az öregek a fiatalokba. Kéthetes korukban pedig már friss szemeléséggel etetik őket.

Mintegy 5 napig vakok a kis galambok és egészen meztelenek és tehetetlenek. Továbbra is rajtuk ülnek a szülők és melengetik őket. A fiókák egyhetes korukban kezdenek tollasodni és egyhónapos korukban repülnek ki.

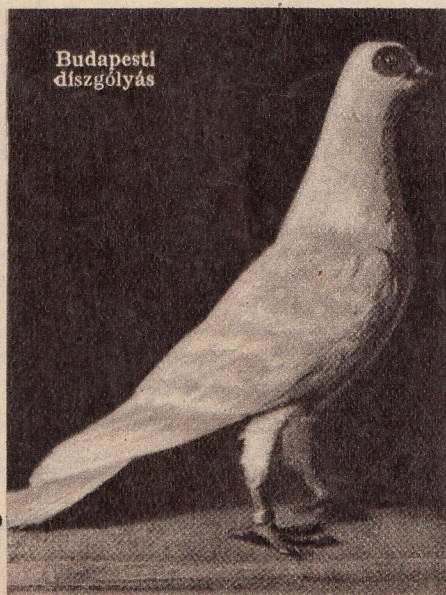
Mikor a fiókák 2—3 hetesek, anyjuk már újból

Bécsi rövidesőrű kerengők

Strasser-galamb

Budapesti díszgólyás

Magyar begyes

„Szebb jövőt!”

Ez az a kívánság, amiért ma annyian imádkozunk, csak akkor lehet boldog valósággá, ha érte minden erőnkkel harcolunk. A szebb jövő valóra váltását nem elegendő annak nagyreményű zálogára, a most növekedő nemzedékre bízni, hanem azt már ma meg kell alapoznia a magyar szülőknek. Legfontosabb teendőnk éppen ennek a most növekedő ifjú magyarságnak, gyermekeinknek a jövőre, az életre készülhetését biztosítani, hogy minden gyermek képességeinek és készségeinek megfelelő pályára kerülhessen. Biztosítani kell tehát gyermekeink részére azt az anyagi alapot, mely tovább tanulhatásukat lehetővé teszi. Ennek legkönnyebb módja az, ha a gyermekei jövőjét szíven viselő szülő

tanulmányi segélybiztosítást köt

a Cserkészszövetség szerződéses táborozási biztosító intézeténél: a

MAGYAR ÉLET ÉS JÁRADÉK BIZTOSÍTÓ INTÉZETNÉL,

hol a cserkészek ügyét a legnagyobb szeretettel intézik. A tanulmányi-segélybiztosításnak feltételeiről minden érdeklődőnek készséggel ad felvilágosítást a Magyar Élet és Járadék Biztosító Intézet m. sz. Budapest, VI, Andrassy út 8

tojásokat rak. Így tudnak galambjaink egy évben 6—8 pár fiókát is felnevelni.

Időnkint a piszkot dobjuk ki a fészekből és tegyük helyére homokot és fűrészport.

A Magyar Galambtenyésztők Országos Egyesülete Budapesten, IX., Ferenc-körút 42. sz. a. külön szaklappal működik, de a Kisállattenyésztők Lapja (V., Arany János utca 1.) is foglalkozik a galambtenyésztés kérdéseivel.

Pityu csalódik

Írta: Csiky Pál

Halkan csörömpölt néha a kanál, megkondult egy-egy tányér. Pityuékna! ebédelték. Pityu csörömpölt legjobban, mert szurkolt. Tudta, hogy most dől el Cilának a sorsa. Már végigjárta az ismerősöket, de senkinek sem kellett a kis macskaivadék. Ebéd után az édesapja fog dönteni felette. Jaj — és alighanem puska fog pontot tenni a Cila-ügy végére.

— Na, Pityu, van-e már helye a cicádnak? — kérdezte az édesapja, aki már befejezte az ebédet.

— Nincs! — rezzent fel ijedten gondolataiból.

— Akkor ma szólsz a Gyurinak, hogy minél előbb lőjje le. Nekünk nem kell két macska.

— Édesapám!... Ne lőjjetek le a Cila! A többi úgy is kivégezték, amint megtaláltátok a padláson. Én majd elviszem valahova és ott eleresztem. Már elég nagy, megél maga is.

— Hát ha olyan nagyon a szíveden fekszik a Cila élete, nem bánom vidd, ahova akarod. Előbb azonban gondold meg, hogy a kóbor macska sorsa nagyon sanyarú ám. Te nagyon jószívű vagy, de gondold meg, nem tennél-e jobban, ha megszabadítanád őt a reá váró szenvedésektől!

Pityu már nem is nagyon hallotta az utoljárt. Két „köszönömöt” rebegett és elrohant a háztársádjáért. Néhány perc múlva a szőlők között járt és a hátán ott fészkelődött a Cila. Egy régi tanya előtt megállt, kivette sötét börtönéből, megsimogatta és eleresztette. A háztársáktól való féltében nagyot szökkent a bokrok felé. Mégegyszer megvillant farkának fehér bojtja, aztán eltűnt.

Pityu boldogan sietett haza. Nem csoda, hiszen két jótettét, hajtott végre egyszerre. Megmentette egy cica életét és megmentette Gyurit a hóhérmunkától. Ugyis panaszkodott multkor, hogy mennyire utálja.

Ez jóval később történt. Ekkor már gyönyörű vastag lombruhát kapott az erdő és Pityu a szélén felfedezett egy fülemülefészket. Sokszor kijárt alkonyatkor és gyönyörködve hallgatta a fülemüle csattogását. Néhány napja észrevette, hogy már kikeltek a kis énekesek.

Most is fölfelé bandukolt az érnékos szurdékon az

erdő felé. Nemsokára egy otffejtett tuskón üldögélt a bokrok között. Átkulcsolta a térdét és úgy hallgatta a dalt, amely úgy simogatta a lelkét, mint a lágyan cirogató anyakéz.

Egyszer csak megszakadt a trillázás és izgatott esipegés váltotta fel, majd sírni kezdett az ezüsttorkú kismadár és vele sirt a berek. A síró jajok szíven ütöttek Pityut. Felpattant és halk surranással a fészekhez osont. Félrehajtott egy bokrot és egy pillanatig szembenézett egy karcsú macskával. Fehérbojtos farka idegesen mozgott. Szájában remegő lábú véres kis fiókát tartott. Halk morgással megperdült és elsüvített, mint a nyíl.

Pityu a szörnnyedés tágranyílt szemével nézett utána és megsápadt ajakkal suttopta: „Cila!...” A lelkére orkán csapott. Bömbölve, üvöltve süvöltött végig rajta. Recsegve, ropogva omladozott bent minden és sírva jajgatott a lélek. Holtan heverték a fészek alatt a fiókák, szívrepestően sirt a csalogány, keserűn zokogva botorkált az úton Pityu.

— Mi a baj, Pityu?! De nagyon elkeseredtél! — szólalt meg mosolyogva János bácsi, az erdősz. De elkomorodott az arca, mikor végighallgatta a gyászos esetet.

— Nem akarlak még jobban elkeseríteni, máskülönben felsorolnám a Cilád többi bűnét is. Ismerjük mi egymást. Csak egyszer kapjam lövésre...! Bárcsak hagyta volna lelőni! Hány életet mentettél volna meg! Sajnos, beleestél az álgyöngédszívűség átkába, amely tulajdonképpen kegyetlenség és gyávaság.

Tudod, hogy mi a sorsa a kóborkutyának és macskának...? Vagy nyomorútlul éhenvész, vagy a legvérengzőbb és legravaszabb ragadozó lesz belőle. Most te is láttad, hát gondold meg, hol itt a gyöngédszívűség?!...

— Igaza van, János bácsi! Ma nehéz lelkét kaptam és sokat tanultam... Soha többé... És én még azt hittem, hogy jótettét hajtok végre?!... Hogy örültem akkor... És most, hogy fáj!...

Bárcsak a többivel együtt még vakkorában pusztították volna el ezt a Cila! is, fájdalom nélkül!

FELSZERELÉSI TÁJÉKOZTATÓT

MELLÉKELÜNK A MAGYAR CSERKÉSZ EGYIK LEGKÖZELEBBI SZÁMÁHOZ. FOGADJÁTOK SZERETETTEL!

NAGYSZERŰ CSERKÉSZREGÉNY

az országos kémkereső játék feledhetetlen kalandjairól
SZENTIVÁNYI JENŐ nagy könyve:

A FEKETE BOCSKOR

Minden cserkésznek, minden csapatkönyvtárnak, minden magyar fiúnak legkedvesebb könyve, a karácsonyi könyvpiac várva-várt újdonsága.

MÁR MEGJELENT!

Megjelenése alkalmából országos ifjúsági pályázatot hirdet a Franklin-Társulat, értékes díjakkal. Pályatételek: 1. Hogyan gyarapítom könyvtáramat? 2. Hogyan gyarapítjuk csapatkönyvtárunkat? Pályázati feltételek kaphatók könyvkereskedésekben vagy közvetlenül a kiadótól, Budapest, IV, Egyetem utca 4.

FRANKLIN-TÁRSULAT KIADÁSA

Hogyan bánjunk a házinyulakkal?

Legutóbb nagyon felkarolták a házinyúltenyésztést és tartást, főleg vidéken, ez indít arra, hogy erről egyet-mást elmondjak. Sokszor látjuk, hogy az istállóban csakúgy hemzsegnek a nyulak és lesik a lepetyogó abrakot, vagy leveles takarmányt, rágcáslják a répát. Néhol nyirkos, nedves pincékben, betonpadozaton vagy ellenkezőleg szabadon a kertben tartják őket. Ez mind nagyon helytelen dolog, nem gazdaságos és a nyulakra nézve nem is egészséges. A házinyúl, főleg a prémnyúl nem érzékeny a hideg iránt, sőt minél hidegebb az időjárás, annál értékeesebb a szőre, de az eleséggel szemben annál érzékenyebb.

Nálunk a házinyúltenyésztés nem olyan általános és elterjedt, mint kívánatos volna, mert sokan abban a tévhitben élnek, hogy a nyúlakat nem kell különösebb élelem, ápolás és ketrec vagy nyughely. Aki ennek hitelt ad, azt csak csalódás érheti, különösen ha prémnyulakat tart, inkább ne is kezdjen bele. Viszont ha nem kímél fáradságot, akkor szép eredményt hozhat ki. Azonkívül felkelti a fiatal nemzedékben az állatok iránti szeretetet. A nyulakat ne tartsuk istállóban a többi háziállat közt, pl. az etetővályu alatt, mert összetiporhatják őket. Igaz ugyan, hogy a ló-istállóban összeszedik a kiszórt zabot vagy más abrakot, de ez nem nevezhető rendszeres takarmányozásnak. Jó gazda nem is engedí meg, hogy lova a drága zabot pocskéolja. A szoptató nyulat zavarja a háziállatok mozgólódása és az anya csupasz és vak fiait kidobálja, ha zavarják. Az alom is

szennyezi az állatok gereznáját. A nyúl húsa felveszi az istállószagot. Ugyanilyen helytelen a nyulakat veremben vagy nedves pincében tartani, mert ott mindenféle betegséget kapnak. Nem éri őket ott napfény és világosság, ami sokféle bajnak az előidéző oka. Ilyen helyen nem ritkán az egész állomány tönkre megy. Szabadon sem lehet hagyni, mert kárt tesz a növényzetben, s kutya, macska is üldözi a szabadon futkosó nyuszikat.

Mint mindenféle háziállat, a nyúl is gondos ápolást és rendszeres takarmányozást kíván. Egyelőre jegyezzétek meg, fiúk, a legfontosabbakat. Prémnyúlnak szemes eleséget, kukoricadarát és zabot is adjunk, kissé beáztatva. Naponta kétszer etessük, reggel és este pl. 6 órakor. Az abrakot lehetőleg naponta változtassuk. Adhatunk még főtt apró burgonyát is héjában. Ezután adjunk fonnasztott lucernát vagy fél nappal előbb megöntözött lucernaszénát, de káposztalevelet ne adjunk. Adhatunk sárgarépalevelet is, természetesen azt is fonnasztva, pl. a reggel szedett levelet az esti etetésnél. Savanyú konyhahulladékot, savanyú tejet egyáltalán ne adjunk. Ilyen etetés mellett a víz felesleges. Adjunk még naponta egyszer és pedig reggel, lágy eleséget: kukoricadarát, zabdarát, búzakorpát, árpadarát, konyhasót és Futort vízzel sűrű főzeléksűrűsége keverve. Ebből fejenként 4—4 dekát adhatunk. Este adjuk a burgonyát vagy szemes eleséget. S csak ha ezt megették, adjuk a lucernát, lucernaszénát, vagy sárgarépalevelet.

Kuki bács

A hű macska. Fokváros közelében történt, hogy egy macskát odaajándékozott gazdája valakinek. A macskát elvitték, de visszaszökött régi gazdájához. Félév kellett neki, míg a 650 km-nyi utat megtette.

Vadak védelme. A Frankfurt—Nanheim közti útvonalon, a Taunus vidékén, minduntalan gépkocsik kerekei alá kerülnek őzek és szarvasok. Egy ilyen veszedelmes hely előtt figyelmeztető táblát állítottak következő felírással: „700 méterre innen vadak járnak át az autódúton. Vigyázat!”

Leggyorsabban repül a vadkacsa. A sas és a fecske óránként 50 kilométer sebességgel tud repülni, a postagalamb 72 km-re viszi fel, a fogoly 85, a vadkacsa pedig 135 km-nyi utat tud megtenni egy óra alatt, tartós repülésben pedig átlag 122 km-t.

Vegetáriusok és teozóiusok állatvédő napja. A Magyar Vegetárius Egyesület elnöke, Bicsérdy Tibor nyug. őrnagy, október 3-án a Teozóius Társulat előadótermében állatvédő világnapot rendezett. Hét előadás volt vegetárius ebédrel.

Bali szigete. Ázsia délkeleti része és Ausztrália között sok sziget van. Ezek között a nagyobbak közé tartozik Jáva, ennek keleti végéhez csatlakozik a kis Bali sziget. Azért hozzuk szóba, mert lakóinak különös érdekességei között sajátos állatvédelmi vonatkozások is vannak. A nép keverékét mutatja a műveltségnek és műveletlenségnek. Iparuk, művészetük elég fejlettséget mutat, erkölcsük is szelid, vallásukban állattisztelet is van, kakasviadalok azonban barbárságra vallanak. Ezt a kegyetlen népszokást nem tudja a holland kormány szigorú tilalma kiirtani. Fokozza e viadatok állatkínzását az, hogy a küzdő kakasok jobb lábára kis beretvaéles sarkantyút kötnek. Bali sziget férfiai alig foglalkoznak mással, mint e kakasgladiátorok nevelésével, a többi dolgot mind a nők végzik. A kakasviadaloikat sem szabad látniok a nőknek, de a fogadásokban nagy tétellel vesznek részt. A kakasviadal éppen úgy, mint a bikaviadal, a nép erkölcsét romboló, állatkínzó, alacsonyrendű szórakozás. Azért tilos Angliában is, de titokban ott is gyako-

rolják. Már többször is kért egy érdekcsoport Budapesten is engedélyt erre, de visszautasította a polgármester. Ezek a kérévényezők a cubai kakasviadatok sikereire hivatkoztak.

Egy másik érdekessége a szigetnek, hogy félmillió kutya él rajta szabadon, mert a benszülötteknek nem szabad kutyát megölniök. Ezek között, Crone dr. megállapítása szerint, 40.000 beteg kutya szaladgál. Egy amerikai állatvédő milliómosnő megbízta a doktort, hogy gyógyítsa a kutyákat, de az állapot reménytelen és most ki akarják irtani a beteg kutyákat.

Milyen nehezék a nagy vadállatok? Egy kifejldött elefánt 30—35, egy víziló 25—30, a jegesmedve 3, a barna medve 1½—2, a hím oroszlán 2, az oroszlánfőka 1, a vad-disznó 1—1½ métermázsá. A majmok gyermekűsúlyúak, de a gorilla 3 métermázsára is megnő.

Kispesten egy vándorcirkusz lopott kutyákat és macskákat etette két oroszlánját. A rendőri eljárás megindult ellene.

Őszi cserkészdal...

Nagyon korán van mostmár este
És nagyon hamar sötét az ég.
Táborunkban, meleg nyár idején,
Holdjöttékor is labdázunk még,

Nagyon későn jön most a reggel,
S hameg is jön, ködös, mogorva.
A táborunkban már pittyimalattykor
Fénylő nap csalt a hegyromra.

Hullik a lomb, sír a madár is,
Sokszor hideg eső permetez...
A deres réten nyul fut riadtan,
Ősz van... A dér s köd ideje ez!

Szebb volt a nyár. Mégis az ősznek
Mit sem szabad szemére vetnem...
Felemelem a hulló levelet
S érzem, az őszt is kell szeretnem.

Mindszenti Szvoboda Béla

A tintaceruza veszedelme!

A tintaceruza festékanyaga erős mérég, amit nem intézhetünk el azzal, hogy bánja a papír, úgyis türelmes. A ceruza hegye gyakran megsérti a bőrünket akár a magunk ügyetlensége, akár mások hirtelenkedése következtében.

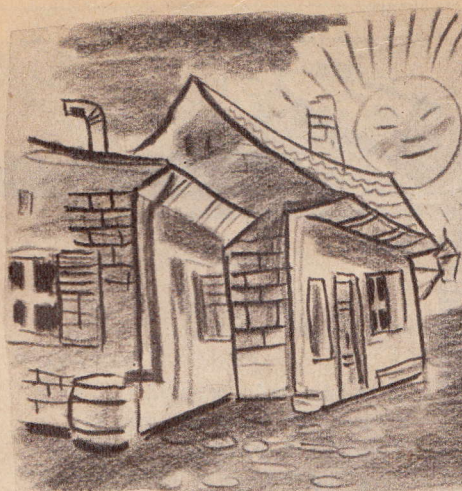
A tintaceruza mérge előli a vele érintkező sejteket, genyes elhalást okoz. Ezzel a mérég egy része eltávolodik, egy része még mélyebbre jut. A tintaceruza okozta sebek nehezen javulnak, a gyógyításnak makacsul ellenállnak, úgyhogy csak a minél korábbi orvosi kivágás segít az ép és genyes határán. Most képzeljük el, mit jelent mindez például a szem szaruhártyájába pattant tintaceruza-béldarabka esetén. A védekezés az, hogy nem használunk tintaceruzát s ha okvetlenül kell, nagyon vigyázzunk a kezelésénél.

Beszéljünk magyarul

Még most is van sok olyan magyarban használatos idegen szó, amely helyett a magyar nyelvnek éppolyan jól megfelelő szavait kellene használnunk. Bemutatok például néhányat:

blokk : tömb,
biléta : jegy,
bicikli : kerékpár,
brikett : tojásszén,
cilinder : henger (motornál),
centrum : középpont,
ceremónia : szertartás,
cvikker : orrcsíptető,
civil : polgári.

Árpád st.

Szegény gyerekek

A'BR'N

Sok szegény gyereket ismerek. Egynéhányat meglátogattam. El is mondom mindazt, amit láttam a szegény fiúk otthonában.

Virágékat nagy szerencse érte

Virágékat nagy szerencse érte, mert a kis Virág Jóska állást kapott, valóságos fizetéses állást: *tanonc lett egy belvárosi szabónál.* Persze, reggel félhétkor már munkába indul és este nyolckilenc óra van, amikor hazaér. Jóska el tudná mondani, mennyivel könnyebb volt iskolába járni.

De Jóskának nem tellett csak négy polgárra.

— Nagy szerencse — mondja Jóska édesanyja. — A jövő héten talán már szerződést is kap. Meg is becsüli magát Jóska; az iskolában is jó tanuló volt.

Bizony! Szerződött tanoncnak lenni valóban nagy öröm és büszkeség.

Szombat volt, amikor Jóskáéknál voltam és a viceházmester éppen a lépcsőházat súrolta, amikor elmentem. Egy szőkehajú, fiatal gyerek hordta neki a vizet. *Két teli vödört cipelt egyszerre, pedig majdnem megszakadt a nagy munkában. Mellén cserkészjelvény ragyogott...*

Lali, a cigányprímás

Lali hosszú, piszkos udvar végén lakik, persze a szülei-vel. Szeretnék beszélni vele, de nem lehet. Mert *Lali még alszik, pedig már régen fényes nappal van, tízre jár az óra. Egy kősa napsugár véletlenül bevetődik az udvarnak ebbe a végső sarkába és bearanyozza a csíkos dunyhát, ami alatt Lali az igazak álmát szu-*

szogja.

De nem szabad megbotránkozni, nem lustaságból henyél.

— Nagyon jó fiú — mondja az édesanyja — és művésze a hegedűnek. Olyan ügyes keze van máris, hogy

a legjobb prímásnak sincs külön. Pedig még csak kilenc éves a lelkem.

Lali ugyanis cigánygyerek és régi zenészvér folyik ereiben. Apjával minden éjjel muzsikál a kávéházakban.

— Bizony, ő már pénzt keres! — magyarázza az anyja. — És hogyha felnő, biztosan híres, gazdag zenész lesz belőle! Mert kérem, kitaníttatjuk, hogy igazi művész legyen belőle, aki hangversenyeket ad. A pódiumról fog muzsikálni, a közönség pedig ünnepli őt! — és a jó asszony elérzékenyülve a szemét törülgeti.

A beszélgetés zajára Lali is felnyitja a szemét... Aztán gyorsan öltözködni kezd, bekapja a reggelit és máris szalad el. De most nem dolgozni megy, hanem a barátaihoz. Kint az utcán, az üres házhelyen már nagyban folyik a rabló-pandur játék.

Bursi, a napos

Bursi meg Feri polgárista fiúk. Édesanyjuk régen meghalt, édesapjuk szegény cipész. Bursiéknál csak délután kerül sor főzésre, mert délelőtt az iskola foglalja le a fiúkat. A konyhai munkát felváltva végzik. Akin a munka sorja van, az a napos. Ma Bursi van soron.

Éppen takarít Bursi pajtás. A szobát seprí. Jól megnyomja a seprűt, hogy ne hagyjon ott semmi szemetet. Egészen megizzadt a nagy munkában.

— *Én vágyok a napos* — magyarázza, — *Feri pedig ma a társaival játszik.* De holnap én fogok játszani, ő pedig dolgozni fog — mondja örömmel.

Amikor a sepréssel elkészült, a lapátot a sarokba állítja, gondosan letörülgeti a bútorokat, az ablakot becsukja és a tűzhelyhez siet. A fazékból kihalsz egy szem burgonyát és nagy szakértelemmel megnézi.

— Puha — állapítja meg. Leveszi a fazekat és hámozni kezdi a krumplit.

— Hát te tudsz főzni is? — kérdezem.

— Hajjaj! — legyint megelégedéssel. — Tudok főzni, takarítani, bevásárolni, varrni, cipőt talpalni, ruhát vasalni... És rájöttem, hogy minél vidámabban végzem a dolgomat, annál hamarabb készen vagyok vele.

Bizony, pajtások, nemcsak cserkész táborban lehetnek naposok, hanem otthon is!

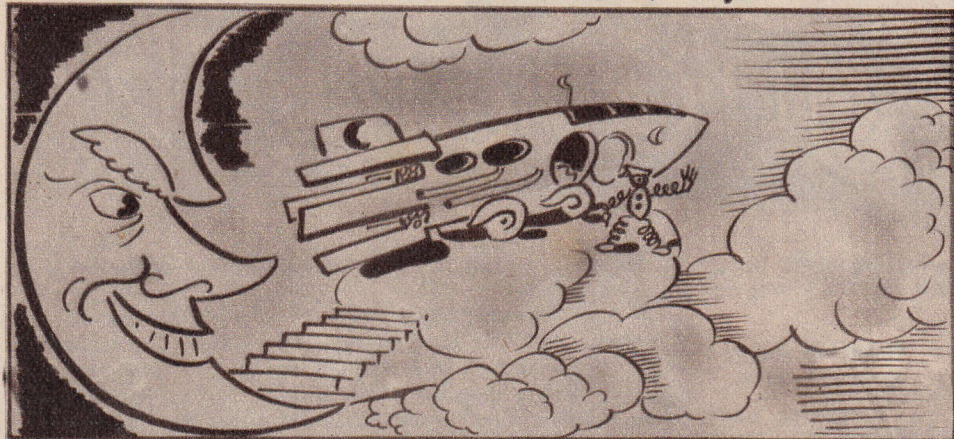
*

Ugy érzem, hogy a szegény gyerekek is méltók mindannyiunk szeretetére. Sokszor még jobban, mint a gazdagok.

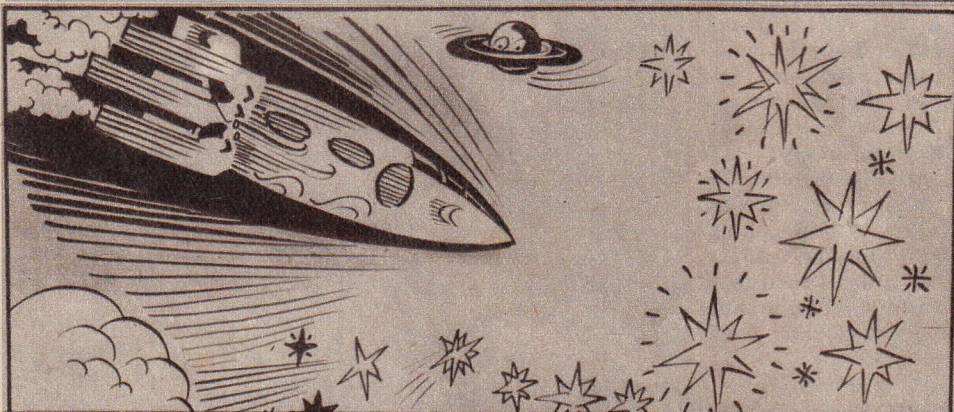
Kósa János

HOLDRAKÉTA

IRTA: BÉLA BÁCSI * RAJZOLTA: ÁBRÁN BÁCSI

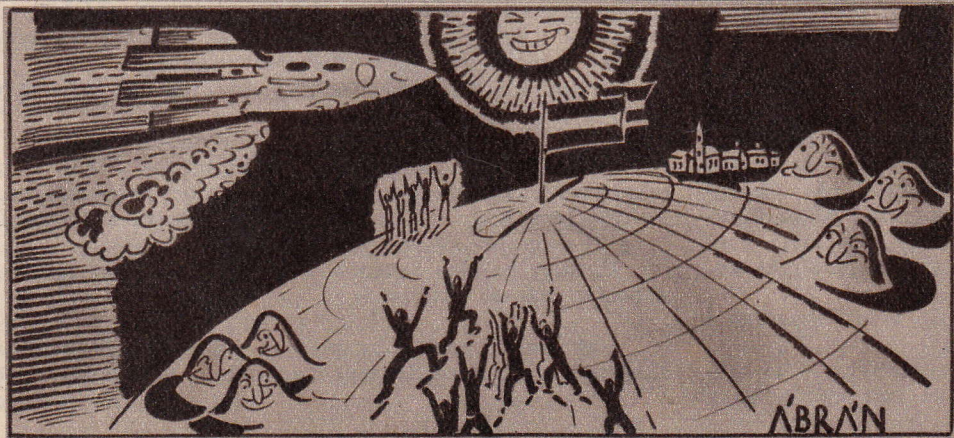
A rakéta már begyújtva!
Készen áll a hosszú útra!
Feltaláló kapitánya
Még egy pillantást vet rája.
Nincs-e baj a kerekkel,
Csavarokkal, szelepekkel?
Nem történik baja éppen
A világűr közepében?...

Búgva, bőgve, zakatolva
Elindul a holdrakéta.
Felhők felett száguld tova;
Isten tudja: merre, hova?
Lehet, hogy a Marsba koppan,
Lehet, hogy a földre pottyan...
Lehet, hogy a Napig elér:
Mindenfelé szabad a tér!

Holdbéliék szörnyű gépje
Fúródik a sötét éjbe.
Mérhetetlen gyorsasággal
Versenyt fut a fény sugarral.
De egyszer csak váratlanul
A föld irányába fordul.
Itt is van már!... Hol száll le majd?
Veszély nélkül ér-e talajt?

Nemsokára a föld felett
A Nap arca fölnevet.
A kapitány az új tájon
Kémlélődik, hogy leszálljon.
Furcsa látvány tárul elé:
Sok-sok ember mindenfelé.
Ugrándozva integetnek
A borzalmas szörnyetegnek.

(Folytatása következik.)

10 perc szünet

Wolhober János gyűjteményéből

JÓ MESTER

- Jó mestered van?
- Mi az, hogy! ? Még sötétben is megtalálja a fülemet.

*

Tanító: Ki tud egy vármegyét mondani, amelyik sz-szel kezdődik?

Nebuló: Én, én!

Tanító: No, tessék!

Nebuló: Eszék.

*

Mama: Öcsi, jössz le a létráról! Mindjárt leesel!

Öcsi: Dehogyan esem, hiszen fogom a ruhámat.

*

Kikiáltó: Itt látható a 100 éves kanibál, akinek nincs egy ellensége sem.

Egy bábészködő: Hogy lehet az?

Kikiáltó: Ugy, kérem, hogy mind megette.

*

— Pincér! Vegye el attól a fiatalembertől a levest, mert nem hallom a zenét.

FOGLALKOZÁS

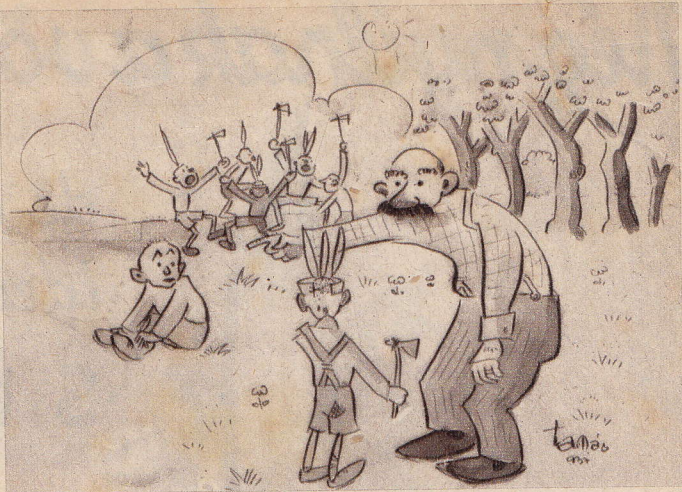
- Tulajdonképpen mi a foglalkozása?
- Hallgató vagyok.
- Egyetemi?
- Nem, rádió.

- Mi az, papa, hogy liliputi?
- Az, akinek egy szem egyes görögdinnye.

*

— A heringpréselőknél fogjuk önt alkalmazni. Van valami előtanulmánya?

— Igen. Villamoskalauz voltam.

- Mit játsztok gyerekek?
- Emberevődít.
- Miké mért nem játszik?
- Őt már megettük.

FŐLÖSLEGES

- Csósz: No megállj csak, majd meg-tanítlak én almát lopni!
- Purdó: Felesleges. Tudok én tanítás nélkül is.

VICCVersenY ÜZENETE

A beérkezett anyag sem mennyiségében, sem minőségében nem felelt meg a várakozásnak. Sok a régi és sok a nem cserkészlapba való vicc. Mégis, hogy fáradozástokat értékeljük, a legjobb és legtöbb viccet köldök között könyvjutalmat osztunk ki. Így az

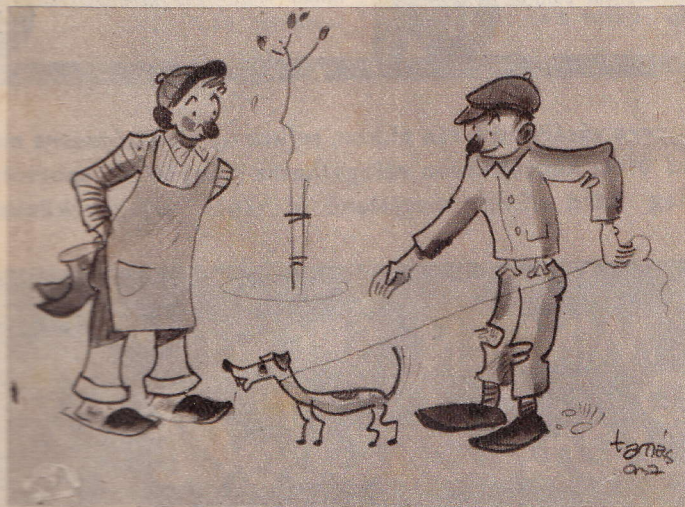
I. díjat nyerte Wolkóber János, Vác (Deák-vár). Gyűjteményéből egy 10 perc szünetre való megfelelő átdolgozásban fog hozni a Magyar Cserkész. Könyvjutalmat címedre elküldjük.

II. díjat Kortsoko Aurél, Zalaegerszeg (Petőfi S.-n. 30) nyerte. Vicceid azért értékesek, mert többnyire a cserkészéletből írtad össze. Többet fogunk hozni, csak türelem.

III. díjat nyerte Szigeti Géza, Esztergom (Tanítóképző). Gyűjteményéből többet felhasználunk. Jutalom megy.

Többi versenyzőknek: A beküldött vicceitekért azzal jutalmazunk, hogy egyikkel-másikkal találkoztok a „10 perc szünet”-ben. Vagy nem elég jutalom az, hogy sok ezer cserkésztestvéretek arcára varázsoltok mosolyt?

Üdvözöl Benneteket a „10 perc szünet” rovatvezetője.

- Oszt hű-e ez a kutya?
- Hű ám. Már háromszor eladtam és mindig visszagyött.

- Mi tetszik?
- Kérek 6 darab gallért.
- Jó lesz olyan, mint az enyém?
- Nem, én tisztát kérek.

A Magyar Cserkészszövetség Hivatalos Lapja. Előfizetési ára egy évre 2 pengő 80 fillér, amely egyszerre küldendő be. Egyes szám ára 28 fillér. Cserkészszámla 31.428. Szerkesztőség és kiadóhivatal: Budapest, V, Nagy Sándor utca 6. Cserkészház. Szerkesztésért és kiadásért felelős: Kosch Béla dr. Kiadja a Magyar Cserkészszövetség.

Még nyílnak a völgyben a virágok...

de a Piszxövetség már kitűzte
idei jubileumi versenyeit!

SÍKÉSZLETEK:

„Park“-síkészet. A 10 év óta pompásan bevált, közismert minőségű, megbízható összeállításban: 1 pár kőrisfából készült, gerinces túrasi, eredeti „Nomád-Norma“ nemzetközileg szabványosított sipoja, Elejsen feszítőcsattal ellátott varrott krómbőr kötés, alumínium talplemez és egy pár 16 cm-es nádhótlányérral és krómbőr markolatszíjjal ellátott mogyoró- vagy tonkinnásibot. A teljes készlet ára ...

14⁸⁰

„Nomád 1938“ védjegyű síkészet, a tökéletes túrasífelszerelés a következőkből áll: Gerinces engadini formájú, norvég módra barnára pácolt vagy természetes színben vonalozott és fényezett válogatott kőrisfai, eredeti „Nomád-Norma“ nemzetközileg szabványosított sipoja, rúgós feszítőcsattal, a legújabb lesikló-műverseny és túraváltókopocsal ellátott krómbőr szijazattal, alumínium talplemez, 16 cm-es krómbőr szijazatú, kemény alumínium szijrendezővel ellátott, dupla nádhótlányérral és széles krómbőr markolatszíjjal felszerelt mogyoró- vagy tonkinnásibot. Teljes készlet ára

24⁸⁰

„Jamboree 1938“ védjegyű síkészetünk kifejezetten a legmagasabb igényeket akarja kielégíteni, a legjavából válogatott engadini formájú gerinces, norvég módra barnára pácolt vagy természetes színben vonalozott és fényezett kőrisfaisíval, melyen az eredeti „Nomád-Norma“ nemzetközileg szabványosított sipoját a legújabb, korszerű Szepes, illetve egyéb választás szerinti fémkötés egészíti ki. A talplemez fekele bakelit vagy recés gumi. A válogatott remek tonkinnásibotok pedig 20 cm-es csillagfonású nádhótlányérral, terepugráshoz párnázott bőr botmarkolattal és szélesen ívelt csuklószíjjal vannak ellátva. A teljes készlet ára...

34⁸⁰

SICIPÓK

„Világtábor“ védjegyű, „Nomád-Norma“ szabvány szerint készített goiserni varrású talppal, hornyolt sarokkal, egybeszabott sötétbarna, zsiros, vízhatlan felsőbőrrel, békanyelvvél, végigbőrrel bételeve, filcsegéssel, párja

24⁸⁰

„Karakán“ védjegyű, „Nomád-Norma“ szabvány szerint készített erős goiserni varrású krupontalppal, hornyolt sarokkal és filcsegéllyel, elsőrendű sötétvörös, krómcserszű felsőbőrrel, párja

29⁸⁰

Már most gyere vásárolni! Ne akkor, mikor az első hóesésre nagy a tolongás! Most kényelmesen válogathatsz! Egyéb téli sportokra vonatkozólag kérd 15-én megjelenő új képes árjegyzékünket!

MINDEN SPORT Cserkészbolt

KÖZPONT ÉS POSTAOSZTÁLY:

BUDAPEST, V, NAGY SÁNDOR-UTCA 6 SZÁM
TELEFON: 111-234

POSTATAKARÉKPÉNZTÁR SZÁMLA: 34383

FIÓKOK:

BUDAPEST, VIII, RÁKÓCZI ÚT 67 SZÁM
(KELETINÉL) TELEFON: 143-886

DEBRECEN, FERENC JÓZSEF ÚT 26. SOPRON, ERZSÉBET U. 6.